

MIHAIL VICTUS

*Aripa
Frântă*

zece povestiri autonome

MIHAIL VICTUS

Aripa Frântă

(zece povestiri autonome)

CUPRINS

006

Trucuri de magie

013

Ultimul drum

028

Oh, Jean!

034

Destinație lipsă

044

Omul dinăuntru

053

Aripa frântă a cocostârcului

080

Jucării ambalate

087

Distanțe neclare

111

Negru opac

116

Reconstituire (fișă de arhivă)

CUVÂNT (ÎNAINTE)

Cu multă vreme în urmă, am fost pus în situația de a-mi vedea îndeplinită cea mai mare dorință, aceea de-a publica o carte. Reușisem să adun într-un fișier suficiente povestiri încât să alcătuiască un volum. Entuziasmat și plin de încredere, mi-am compus cu grijă mesajele către edituri. Am primit doar un singur răspuns, prin care mi se propunea să-mi finanțez singur publicarea cărții. Prețul nu era exagerat. Dacă făceam puține economii, puteam să-mi văd numele în biblioteca familiei, alături de ceilalți autori pe care-i admiram. Nimic nu m-ar fi bucurat mai mult.

Acum, după mai bine de doisprezece ani, câteva mii de pagini scrise și-un roman recent publicat, mă felicit că nu m-am lăsat învins de tentație. Altfel, ar fi trebuit să-mi schimb numele, doar ca să nu figurez în CV cu volumul respectiv. Nu erau povestiri slabe acolo, dar nu reușisem încă să scap de influențele lui Hemingway, Faulkner,

Bukowski etc. Între timp, cred că mi-a reușit. Proza scurtă m-a ajutat să ajung aici. Am putut să experimentez cu tot felul de idei și stiluri, până ce am reușit să-mi *aud* propria voce. Din cauza asta, o parte din textele următoare pot fi considerate experimente. Nu au legătură între ele, așa că pot fi citite în orice ordine. Sper să vă placă măcar pe jumătate cât mi-a plăcut mie să le scriu.

Mihail Victus (n. 1986) a obținut numeroase premii literare pentru proză, dintre care: *Marin Preda* (2018), *Ioan Slavici* (2017), *Radu Rosetti* (2015). Începând cu 2006, a publicat proză în diverse reviste: *Tribuna* (2017), *Iocan* (2016), *Ateneu* (2015), *Actualitatea literară* (2011) etc. Din decembrie, 2014, investește o parte din timpul liber pentru revista digitală LiterNautica, în calitate de co-fondator și administrator. În 2018 a fost inclus pe platforma *100 Absolut Artists*. Cărți publicate: *Fracturi* (roman, editura Vremea, 2019).

www.mihailvictus.eu

TRUCURI DE MAGIE

Bărbatul avea brațul scos pe geam și bătea cu degetele în portieră. Un ritm rapid și neîntrerupt. Mașina era parcată lângă un gard vechi din piatră, printre ale cărui orificii în formă de romb ieșeau tot felul de crengi subțiri și plante. Drumul îngust, crăpat și presărat cu gropi, despărțea niște curți neîngrijite, cu case strâmbe.

După ce și-a umplut plămâni cu aer și l-a expirat îndelung prin colțul gurii, bărbatul a dus mâna la claxon. Două apăsări scurte. Aproape jumătate de minut, a bătut cu degetele în volan. Același ritm nervos. Apoi a revenit la claxon. Nu și-a ridicat degetul de pe el până ce n-a văzut poarta mișcându-se.

Mai întâi a ieșit femeia. S-a uitat spre mașină și a ridicat din umeri. A împins poarta, deoarece deja se închisese în urma ei. Prin deschizătură și-a făcut apariția o cutie neagră. În stânga și-n dreapta ei se vedeau brațele fetei, extraordinar de albe. Cutia nu părea grea, chiar dacă era atât de voluminoasă. Din fetiță se mai vedeau doar picioarele și creștetul capului. Ai grijă să nu te împiedici, i-a spus femeia, așteaptă puțin. A pus lacătul la poartă și, împreună cu fetița, s-au apropiat de mașină. Ce naiba mai e și aia? s-a încruntat bărbatul. Din spatele cutiei, de unde nu putea fi văzută, fetița s-a uitat la femeie. Îi cerea

ajutorul, fără a scoate vreun sunet. Aceasta i-a pus mâna pe umăr. Un set cu trucuri de magie, a explicat, cred că i-a aparținut tatălui tău, am găsit-o în podul casei. Câteva secunde niciunul nu s-a mișcat, de parcă ar fi așteptat să decidă altcineva pentru ei. Tocmai asta ne lipsea, a spus bărbatul, mai mult pentru el. Apoi le-a ordonat să lase cutia în portbagaj. Când femeia a pus mâinile pe cutie, fetița a făcut un pas înapoi. Nu voia să-i dea drumul. Din partea mea, n-are decât să stea cu ea în portbagaj, a strigat bărbatul, în timp ce rotea cheia în contact, uită-te, e plină de praf. Femeia a deschis portiera și-a ajutat-o pe fetița să urce. Voi face eu curat pe banchetă, dacă se murdărește, a zis. Mașina înainta încet, din cauza gropilor. Probabil că are și tot felul de microbi, a continuat bărbatul. Of, încetează, i-a cerut femeia, ai început deodată să-ți faci griji pentru sănătatea ei. Bărbatul a tras brusc de volan, pentru a evita un câine de pe marginea drumului. A înjurat încet, printre dinți. Ce vrei să insinuezi? i s-a adresat femeii. Nimic. Și ce-a fost aia cum că nu mi-am făcut griji până acum, sau ce? Nu asta am vrut să spun, nu mai contează. Mda, sunt convins că le servești aceleași rahaturi prietenelor ălorale tale, lui taică-tu și lui maică-ta și la oricine mai stă pe lângă tine. Femeia a pufnit pe nas. În loc să vină cu o replică la acuzațiile bărbatului, a preferat să se uite pe geam, într-un punct fix.

Fetița ținea cutia pe genunchi. Nu o vedea nimeni, așa că a putut să-și muște buza de jos, pentru-a o opri din tremurat.

Imediat după ce a scăpat de drumul accidentat de țară, mașina s-a repezit pe drumul național care ducea spre autostradă, ignorând limitările de viteză.

Fetița a-nceput să petreacă tot mai multă vreme în camera ei, în compania cărții cu trucuri magice și a instrumentelor găsite în cutia neagră.

În calitate de magician, promit că nu-i voi divulga niciodată unui ne-magician secretele vreunei iluzii, decât dacă acea persoană va face în schimb acest jurământ. Promit că nu voi executa niciodată un truc în fața unui ne-magician fără ca mai înainte să îl practic până ce îl voi putea executa suficient de bine încât să păstrez iluzia de magie.

Aceste cuvinte se aflau pe prima pagină a cărții, alături de imaginea unui magician care ținea o palmă în dreptul inimii iar pe cealaltă întinsă în față. Fetița a exersat postura în oglindă apoi a rostit jurământul, cu o intonație gravă. De-acum făcea parte dintr-un grup de oameni speciali. Avea o responsabilitate. Nu trebuia să-i dezamăgească.

Pentru a învăța primul truc și a-l exersa până când i-a ieșit atât de bine încât niciun iluzionist cu experiență să nu aibă ce să-i reproșeze, fetița n-a avut nevoie decât de patru zile. Înainte de a-l prezenta, trebuia să facă rost de

o costumație. Ca orice magician care se respectă. Pentru pelerină a folosit un prosop negru de bucătărie. Pălăria a găsit-o printre instrumentele din cutie. Și-a conturat ochii c-un rimel împrumutat din baia părinților.

Femeia deschisese ferestrele de la bucătărie. Din cauză că se încăpățânase să urmărească până la final episodul noului ei serial preferat, despre un doctor carismatic și nemaipomenit de inteligent, uitase de cratița de pe aragaz. Fumul o făcuse să tușească și să lăcrimeze. Pe fundul cratiței, cartofii erau tari și negri. A turnat o cană de apă și mult detergent de vase. O putea curăța mai târziu. Tocmai se uita în frigider, pentru a vedea dacă avea cele necesare unui alt fel de mâncare, de preferat rapid și ușor de gătit, când a auzit un pocnet dinspre camera de zi. Fusese provocat de sandalele fetei. Stătea acolo, cu costumul ăla caraghios pe ea, cerându-i atenție. Ținea în mână tubul de carton al unei role de hârtie igienică. I l-a întins, ca să-l privească. Cu zâmbetul pe buze, fetița a făcut o mică piruetă. Abracadabra! Din tubul gol pe dinăuntru până adineaori a țâșnit o eșarfă roz. Femeia s-a grăbit să o adune de pe jos și să o verifice pe toate părțile. Eșarfa mea cea bună, a zis, doar te-am rugat să mă întrebi înainte de a-mi folosi lucrurile. Apoi s-a întors la frigider.

Fetița s-a dus la ea în cameră. A căutat în carte următoarea iluzie. Doar n-avea de gând să se lase descurajată după un prim eșec, dacă măcar îl putea numi așa. Pentru învățarea și stăpânirea următorului truc i-a

trebuit o săptămână întreagă. Alesese ceva din categoria destinată magicienilor avansați. Dacă voia cu adevărat să impresioneze pe cineva, știa că n-o putea face printr-o simplă scamatorie de cărți. Doar copiii se mai lăsau păcăliți de asemenea lucruri.

Bărbatul și femeia stăteau întinși pe pat, fiecare citind câte o carte, întrebându-se de când nu mai făcuseră dragoste și simțindu-se stingheriți. Te mai atrag cât de puțin? a întrebat femeia, fără a închide cartea. Da, dar n-are cum să fie ca la început. Ce vrei să spui? Nu știu, ne-am obișnuit unul cu celălalt, e logic că nu mai are cum să existe atracția aia. Am auzit de cupluri mai vechi ca al nostru, care spun că sexul devine mai interesant odată cu vârsta, atunci fiecare știe deja tot ce-i place partenerului. De când ne luăm noi după ce spun alții? Te rog să nu încerci să schimbi subiectul, spune-mi în ce fel te mai simți atras de mine. Bărbatul și-a rezervat câteva momente de tăcere, cât să pregătească răspunsul potrivit. Tocmai când voia să-l rostească, s-a auzit un ciocănit în ușă. În următoarea clipă, fetița a deschis-o și a sărit peste prag. Își pusese costumația de magician. Abracadabra! a strigat. A strâns în pumn un colț al mantiei și l-a tras repede peste ea. Deodată, nu se mai afla în cadrul ușii. Nu se mai vedea pe nicăieri. Dispăruse. Nu acum, i-a zis bărbatul, eu și cu mami încercăm să purtăm o discuție. Fără nicio ezitare, fetița a revenit în camera ei. Era mai dificil decât își imaginase. Adulții nu se lăsau deloc impresionați cu atâta.

Altădată, bărbatul tundează gazonul din fața casei și femeia aduna frunzele căzute din copaci. Între ei se afla un lac artificial, adânc de peste un metru, în care înotau pești de toate felurile. Abracadabra! s-a auzit glasul fetiței. Au văzut-o cum sare gărdulețul dimprejurul lacului și cum începe să pășească pe suprafața apei. Du-te și te joacă în altă parte, i s-a spus, o să te uzi și o să răcești.

Pentru-a învăța ultimul truc de magie, cel mai dificil dintre toate, fetiței i-au trebuit nu mai puțin de patru săptămâni, timp în care abia dacă a ieșit din cameră. Din fericire, se afla încă în vacanța de vară, așa că nu trebuia să se ocupe de altceva. Efortul a slăbit-o foarte mult, dar s-a gândit că asta nu putea decât să-i fie de folos. Când s-a simțit cu adevărat pregătită, a proptit scara de casă și s-a suit pe acoperiș. Bărbatul și femeia stăteau pe terasă, în șezlonguri. Se anunțase că aceea ar fi fost una dintre puținele zile cu soare dinaintea unui sezon ploios timpuriu. Fetița a sărit. Și-a întins brațele pe lângă corp. Abracadabra! a strigat, cu puțin înainte de-a atinge pământul. Chiar atunci a-nceput să se înalțe, ca un balon. Trucul de magie funcționa. Nu-și făcuse nicio grijă din cauza asta. I-a văzut pe părinți alergând spre ea. În sfârșit, le câștigase atenția. Ar fi vrut să se întoarcă și să-i strângă în brațe. Era totuși atât de bine acolo și se simțea atât de ușoară încât și-a spus că n-aveau să se supere dacă o făcea mai târziu.

ULTIMUL

DRUM

S-a trezit cu cincisprezece minute înainte de ora stabilită. De mulți ani, Horia nu mai are nevoie de alarmă. A devenit el însuși un fel de mașinărie, de o precizie tot mai mare. Reușește să-și programeze organismul să se odihnească în orice interval de timp dorește. E o abilitate folositoare, cu toate că uneori ar prefera să fie capabil să zacă în continuare, în starea aia de abandonare, de refugiere din realitatea zilnică, așa cum, încă o dată, o urmărește procedând pe soția lui, Maia, care stă ghemuită sub pătură, în timp ce el se îmbracă și încercă să nu facă niciun zgomot. Arată atât de liniștită, de lipsită de orice grijă, încât, pentru un moment, o invidiază.

Își închide cureaua la pantaloni, când o aude căscând și mormăind. Se așază lângă ea, pe marginea patului. Îi cuprinde chipul în palmă și se minunează, ca de alte multe ori, cât de mic i se pare.

„Șșșt, dormi la loc.”

Maia se luptă să deschidă ochii. Se ferește de lumina care trece prin draperii.

„Cât e ceasul?” întreabă de sub pătura sub care s-a refugiat complet.

„Azi trebuie să ajung mai devreme la serviciu.”

Ea se întinde, scoate un braț în afară și cască.

„Nu mi-ai spus. Ți-aș fi pregătit de aseară pachetul.”

De obicei, se dau amândoi jos din pat în același timp. El intră la baie iar Maia face câte un sendviș. Apoi, când vine rândul ei să ocupe baia, Horia pune pe masă micul dejun.

„Am uitat, se scuză el. Hai, dormi la loc, ghemotocule, mai ai cel puțin înc-o oră de somnoreală. Eu trebuie să plec.”

Maia își retrage brațul sub pătură.

„Știi ce am visat? i se aude glasul, din ce în ce mai slab. Născusem doi gemeni, un băiat și o fată...”

În loc de răspuns, Horia trage ușor de o parte a păturii. Îi sărută fruntea descoperită și așază pătura la loc.

Își încalță pantofii. Cât o fi trecut de când au inclus în planurile lor un copil? Probabil că mai bine de-un an. Ea își dorește un băiețel iar el o fetiță, cu toate că amândoi sunt de acord că n-are importanță până la urmă, atâta vreme cât va fi sănătos. Mai înainte totuși de-a lua în calcul posibilitatea asta, trebuie să aibă un viitor asigurat. Mai au de răbdat o lungă perioadă în garsonieră, până ce să-și poată permite să plătească avansul pentru o casă. Posibilitatea cumpărării unui apartament, prin împrumut bancar, a fost exclusă din start. Amândoi și-au petrecut tinerețea la curte și vor să-i ofere aceeași experiență copilului.

Horia își dă seama că a tras de șireturile pantofilor până ce i s-au albit degetele. Termină repede să se încalțe și iese din garsonieră. Rotește încet cheia în yală.

În loc să ia liftul, coboară pe scări cele opt etaje. E un exercițiu pe care și l-a impus de mult, după ce a observat

că viața sedentară de la bloc i-a rotunjit burta și fălcile. Efortul ăsta și cele optzeci de flotări făcute aproape zilnic, fără pauză, l-au ajutat să-și revină în formă. Detestă ideea că s-ar putea îngrășa. Asociază acumularea kilogramelor în plus cu delăsarea. O renunțare la luptă, asemenea unui boxer priceput, care alege să se lase înfrânt pentru ceva mărunțiș, în loc să dea tot ce poate, până la final.

Orașul are un aspect mai murdar ca de obicei. Vântul puternic din prima jumătate a nopții a umplut de crengi trotuarele. O parte au căzut pe mașini. Horia ocolește blocul și se îndreaptă spre micul parc de unde, în timpul verii, strigătele copiilor îl obligă să închidă ferestrele balconului și să pornească aerul condiționat.

Un jeep albastru, cu geamuri fumurii – îl depistează fără dificultate, staționat aproape de gardul parcului. Are motorul pornit. Farurile se aprind înainte să deschidă portiera din dreapta. Se urcă și-l salută pe șofer.

„La fix. Bravo, punctual ca de obicei.”

Strânge mâna gelatinoasă. Horia a fost sfătuit de taică-su, când încă își mai vorbeau, să se ferească de bărbații care nu sunt în stare să dea noroc așa cum se cuvine. Sunt alunecoși.

Șoferul e ceva mai în vârstă ca el. Detaliul ăsta l-a făcut să-l considere suficient de experimentat. Dacă până acum, luând în considerare modul în care-și câștigă banii, individul n-a primit o condamnare serioasă, cât să-l țină departe de societate pentru totdeauna, înseamnă

că nu-i deloc un prost. Orice om e suma faptelor lui, își spune Horia.

„În maxim cinci ore ajungem. Ai mâncat ceva?”

„N-am apucat.”

„Am cumpărat de aseară niște burgeri și i-am luat la mine. Când ți se face foame, să spui. Nu putem risca să ne oprim nicăieri pe drum.”

„Sunt necesare toate măsurile astea de precauție?”

„Mai întrebi? La treaba pe care-o facem noi, trebuie să fim atenți la orice detalii.”

Horia își reglează scaunul, cu intenția de-a câștiga mai mult spațiu pentru picioare.

„M-ai asigurat că nu există alte riscuri mari”, zice, fără a suna ca o acuzație.

„Crezi că eu mi-aș pune curu la bătaie dacă n-ar fi așa? E vorba doar să fim vigilenți, atâta tot.”

„Mda, nu pari destul de disperat.”

„Să nu-mi spui că ai vrea să dai înapoi.”

„Doar făceam conversație.”

„Futu-i! Găsește subiecte mai vesele, nu-mi da motive să nu mai am încredere în tine.”

„Nu-ți face probleme, omule. Relaxează-te! Te aprinzi prea repede.”

Șoferul trage îndelung din țigară, înainte de-a o turti cu degetul în scrumieră. Închide geamul.

„Nu-i de glumă cu treaba asta, pricepi? Închipuie-ți că e ca și cum am juca pasea cu o grenadă fără cui. E

obligatoriu să avem încredere unul în altul și să fim atenți cum ne mișcăm.”

„S-a înțeles!”

„Ești sigur?”

„Da, e clar.”

„Ce-i clar?”

„Hai, gata, ajunge! Nu-s retardat. Nu e nevoie să-mi repeți de-o mie de ori.”

„Vreau doar să mă asigur că suntem pe aceeași undă.”

„Nu e prima dată când facem treaba asta împreună.”

„Îhî, dar nici n-am făcut-o de atâtea ori cât să nu mai am unele îndoieli.”

„Cred că putem fi de acord că e o parte din risc. Și pentru tine, și pentru mine. Așa că zic s-o lăsăm deocamdată așa. Vom vedea cum evoluează lucrurile mai departe.”

Șoferul reduce viteza. Trage de volan spre dreapta și oprește mașina în spatele unei stații de autobuz.

„Vom vedea nu mă face să merg mai departe.”

Horia nu știe dacă să râdă sau să se-nfurie.

„În ritmul ăsta, nici la noapte n-o să ajungem în Goești, rostește el cu seriozitate. Cred că suntem amândoi cam încordați.”

„Trebuie să am încredere în tine. Înțelegi cât e de important să avem încredere unul în altul?”

„Poți să-mi pasezi fără nicio grijă grenada aia. Nu o s-o las să-mi alunece printre degete.”

Mașina se încadrează la loc pe banda de mers.

*

Casa e înconjurată de teren arabil. Un drum bătătorit de roți și de tălpile încălțărilor și de copitele cailor o leagă de satul întins de-a lungul șoselei, la o depărtare de aproape un kilometru. Nu există gard. Doar câțiva pari, bătuți în pământ, la distanțe inegale, delimitează gospodăria. Pereții exteriori ai casei au fost dați cu var albastru, dar asta nu reușește să-i ofere un aspect mai vesel. Pare ridicată în grabă, fără a se ține cont de simetrie și altele asemenea. Rugina n-a ocolit niciun petic al acoperișului de tablă. În spatele clădirii, sub o acoperitoare susținută de trunchiurile retezate ale unor copaci tineri, stau lemnele pentru foc, așezate unele peste altele, într-o bună ordine. Țsta e de fapt singurul detaliu care dă impresia de ordine. La mică distanță, sub un arbore bătrân și uscat, se află două construcții improvizate din șipci, panouri de tablă, nailon și plăci OSB. De colțul din dreapta al casei, cel dinspre intrare, se sprijină un adăpost de câine. Însă, în afară de băiatul tolănit alături, pe un buștean folosit pe post de bancă, nu se face simțită prezența altei făpturi. Băiatul plimbă un pai printre buze. Își ține ambele brațe sub cap. Pupilele îi zvâcnesc sub pleoapele închise, ca pentru-a acompania bâțâiala neîntreruptă a piciorului drept, care atinge pământul doar cu vârfurile degetelor. Papucul zace alături, cu talpa în sus.

Nori subțiri se formează și dispar la fel de repede, imediat ce vântul se înfoaie puțin mai tare. După zăpușeala de zilele trecute, să stai pur și simplu aici, în aerul răcoros, poate să fie o adevărată desfătare. O zi nemaipomenită de trândăveală, și-a spus băiatul când a ieșit din casă. Și, într-adevăr, s-a dovedit că a avut dreptate. E atât de bine că n-aș vrea să se termine niciodată, gândește el. Singura chestie care-l supără e o ușoară durere de stomac. De noaptea trecută, n-a mâncat decât un colț vechi de pâine, înmuiat în lapte bătut. Dar până se întoarce taică-su de la oraș, nu poate face nimic în privința asta și s-a obișnuit oricum să rabde uneori de foame, așa că se concentrează la alte lucruri. Câte zile au mai rămas din vacanță? se întrebă. Deschide ochii și numără pe degete. Nu-și mai mișcă piciorul. Unu, doi, trei, patru...

Se oprește. Vede cum, dinspre sat, vine o mașină mare albastră, clătinându-se în toate părțile, din cauza gropilor, și ridicând un perete de praf în urmă. Parchează de-a curmezișul, în fața casei. Din ea coboară doi bărbați. Băiatul se uită cu atenție la ei, dar nu-i recunoaște. Cel care a stat la volan e puțin mai în vârstă decât celălalt, mai mic de statură și c-o mutră mai urâtă, plină de cicatrici de la vărsat de vânt, pe care încearcă să le acopere parțial cu o barbă rară.

„Îl căutați pe tata?” întrebă băiatul.

Și-a îngroșat glasul și stă drept, pentru a demonstra că el e deocamdată stăpânul gospodăriei. Bărbații se apropie.

„Ia zi, îl găsim prin preajmă?”

„Uite-acuși stă s-apară, din clipă-n clipă, minte băiatul. Dar, dacă vă grăbiți, puteți să-mi lăsați mie vorbă și o să-i spun imediat ce ajunge.”

„Nicio grabă.”

De-acum bărbații sunt lângă el. Cel cu cicatrice îi întinde palma. Băiatul o privește neîncrezător. Nu i s-a mai întâmplat ca un adult să dea în felul ăsta cu el noroc, așa cum procedează doar între ei. Până la urmă, își pune palma în cea a bărbatului. Încordează brațul.

„Ia te uită ce strânsoare are puștiulache. Bravo!”

Celălalt îi strânge și el mâna, apoi zâmbește. Are ceva în expresia figurii care îl face pe băiat să se destindă.

„Singur pe plantație? rânjește omul cu cicatrici. Nu te plictisești să stai aicea, fără să faci nimic, în loc să bați mingea dincolo, în sat, cu alți puști?”

„N-am voie să plec, trebuie să-l aștept pe tata.”

„Vă e frică să nu vă prade hoții?”

„Cred că, de când am tăiat porcul, ă-hă, tocmai din iarnă, nu mai au hoții ce să fure. Nici televizorul nu mai merge.”

Omul cu cicatrici se uită în jur și fluieră încet și fals, printre dinți, fără să-și miște buzele.

„Asta cam așa pare. Nu i-ar trece la nimenea prin cap să vină pe-aici la prăduit.”

Băiatul se gândește la stiva de lemn pentru foc, din spatele casei, dar nu spune nimic. Taică-su a cumpărat-o de curând, la un preț mult mai bun decât dacă ar fi așteptat să se tocmească tocmai la începutul toamnei, ca până acum. Treaba lui de azi e să transporte lemnele în magazie, în cazul în care îi va trece cuiva prin minte să pună mâna pe ele, în vreo noapte sau când nici el nici taică-su nu vor fi prin preajmă. Ar fi bine să întrebe prin sat de unde ar putea să facă rost de-un pui de câine. Le-ar ține de urât amândurora iar apoi, când va crește, casa va fi mai bine păzită. Rămâne aceeași problemă, că nu vor avea cu ce să-l hrănească, dar se vor descurca ei cumva. Dacă ar fi avut un câine, străinii ăștia nici n-ar fi îndrăznit să coboare din mașină fără să-l strige mai întâi și să-i ceară voie. Pe când așa, nici dacă i-ar spune în față că au venit să șterpelească lemnele, n-ar putea să-i oprească.

„Haide, îl îndeamnă omul cu cicatrici, punându-i mâna pe umăr, hai să ne-ajutri să descărcăm sacii.”

„Ce saci?”

„Sacii cu porumb, cum adică ce saci!?”

„Nu știu, mie tata nu mi-a zic nimica.”

„Puștiule, nu-i problema mea ce-ți zice ție babacu și ce nu. Treaba noastră e să aducem până aici porumbul și să te ajutăm să-l dai jos.”

„Dar nici măcar nu mai avem porci și găini. Ce să facem cu porumbul?”

„Nu pe mine trebuie să mă întrebi. Puteam să-l lăsăm pe taică-tu să și-l care singur, de la târg, dar ne-am gândit să facem o faptă bună. Hai să ne mișcăm, că avem și alte drumuri de făcut.”

Împins de la spate, băiatul se apropie de mașină. Când ajunge lângă ea, celălalt bărbat deschide portiera din spate. Bancheta a fost scoasă. Băiatul se uită după sacii cu porumb și nu vede niciunul. Simte cum ambele brațe îi sunt immobilizate. Până să înceapă să se zbată, e trântit pe podeaua mașinii și o cârpă cu miros ciudat îi acoperă partea de jos a feței. Totul în jur devine încețoșat. Nu reușește să se miște, oricât încearcă. Ca și cum s-ar fi întors acasă după o zi întreagă de dat la sapă și s-ar întinde pe pat, închide ochii și nu mai știe nimic de sine.

*

Evită să se uite la șofer. Își ține privirea în direcția opusă. A oprit radioul, după ce a schimbat de la un post la altul. Muzica îi dă o stare de greață, de parcă s-ar chinui să înghită ceva stricat. Se gândește la mâinile Maiei. S-a gândit la asta neîncetat, de când el și cu băiatul au dat noroc. În comparație, ale Maiei sunt mai moi la atingere, pe când ale băiatului s-au simțit ca niște palme de om bătrân, pline de bătăături. Șoferul ține geamul întredeschis și fumează. Calmul lui îl scoate din sărite pe Horia.

„Ce crezi că le fac?” îl întreabă, continuând să privească la câmpia din dreapta șoselei, la buruieni și la cei câțiva copaci crescuți la întâmplare.

„Până acum, ne-a mers foarte bine, fără să intrăm în detalii de-astea. Cu cât știi mai puține, cu atât mai bine – nu așa mi-ai spus?”

„Ei bine, se pare că m-am răzgândit. Acum vreau să știu.”

„Din cauza mucosului ăstuia? Ce morții lui are atât de special?”

„Vreau doar să știu.”

„E un nimic. Dacă nu murea de foame, în câțiva ani probabil că se-apuca de ciordit și-l omora careva în bătaie sau omora el pe careva, dacă nu înfunda mai devreme pușcăria. Orice-ar fi, e mai bine așa. Nu-ți mai bate capul.”

„Vreau doar să știu.”

„Crede-mă pe cuvânt, e mai bine să nu știi. Așa merge treaba asta. Dacă devii prea curios, gata, se-mpute totul. Te-am ales fiindcă am crezut că ești în stare, că n-o să-mi faci probleme.”

„Îi dau cu totul mai departe sau doar anumite părți?”

„Taci dracului din gură! Doar taci! Taci!”

Mașina a ieșit cu roțile din dreapta de pe șosea. Șoferul o aduce la loc printr-o smucitură de volan. Aruncă țigara pe geam și scuipă. O parte din scuipat i s-a întins pe obraz, din cauza vântului. Se șterge cu umărul.

„Să nu-mi faci probleme, auzi? Să nu care cumva să-mi faci probleme!”

Horia nu-i răspunde. Se întreabă dacă Maia e chiar serioasă când vorbește despre copii. Adică și el consideră să includă asta în relația lor, dar încă nu se simte pregătit. Nu i-a spus-o și ei. N-ar vrea să adauge încă o dezamăgire la cele de până acum. Revede și simte forma palmelor ei și strângerea de mână a băiatului se suprapune și se repetă până ce nu reușește să se mai concentreze la altceva.

„Trage acolo, îi arată șoferului un copac de lângă șosea. Trebuie să mă piș.”

„Nu poți să te ții până ajungem?”

„Dacă nu vrei, e-n regulă, oricum covorașele par să aibă nevoie de-o spălare.”

„E singura oprire, bine?”

„Da, să trăiți!”

Copacul se află într-o curbă și există destul spațiu în care să aibă loc mașina, fără să deranjeze traficul. Drumul e totuși atât de puțin circulat încât șoferul nici n-ar fi fost nevoit s-o scoată de pe șosea.

Horia coboară și, în loc să se îndrepte spre copac, ocolește mașina. Ajunge lângă portiera șoferului și trage de ea.

„Ce pizda mă-tii faci?”

Își mută întreaga greutate pe piciorul din spate, apoi se avântă înainte. Cotul îi aterizează șoferului în spațiul dintre nas și obraz. Sângele explodează pe nări. Horia îl

trage afară din mașină. Șoferul nu și-a revenit din șoc. Mâinile cu care-și acoperă gura, într-o încercare disperată de-a opri șuvoiul de sânge, tremură atât de tare încât îi provoacă și mai multă durere. E apucat de un picior și târât pe șosea, apoi pe bolovani și pământ, până în spatele unor buruieni.

„Bă, ne...”

Alt cot în figură îl face să-și piardă conștiința. Următorul îi transformă capul într-o minge roșie.

Horia lovește ritmic și răsuflă din ce în ce mai greu, până ce simte cum cotul i se afundă într-o bucată moale de carne. Se ridică și, ținându-și palmele pe genunchi, respiră cu zgomot. Nu se uită la trupul șoferului. Cu hainele îmbibate de transpirație și sânge, se întoarce la mașină. Se așază la volan, reglează scaunul și oglinzile. Se pregătește să învârtă cheia în contact. Rămâne așa câteva momente, indecis. Coboară și o ia înapoi pe câmp, în direcția șoferului. Nici de astă dată nu se uită la capul înroșit. Îi scoate portofelul din pantaloni. Îl deschide, ia un teanc de bancnote, apoi îl aruncă în iarbă. Își îndeasă banii în buzunar și se întoarce la mașină. Pornește motorul, fără să mai ezite. Trage de volan, până ce întoarce mașina în direcția opusă. Merge încet, de parcă ar transporta niște produse chimicale extrem de periculoase și sensibile la orice denivelare a drumului.

Mai întâi se văd crengile uscate ale arborelui, apoi acoperișul și în cele din urmă pereții albaștri ai casei. Oprește mașina aproape de intrare. Deschide portiera

din spate. Băiatul stă ghemuit, cu mâinile și picioarele legate. Are un căluș în gură. Horia i-l scoate și-i verifică respirația. Încă nu s-a dezmeticit, dar va fi în regulă. Își scoate briceagul din buzunar și taie sforile. Îl ia pe băiat în brațe. I se pare ireal de ușor. După ce îl așază pe buștean, acolo unde l-a văzut stând înaintea de-a se ridica să-i întâmpine, îi prinde teancul de bancnote în elasticul pantalonilor, fiindcă are buzunarele smulse. Se întoarce la mașină, verifică torpedoul și rucsacul șoferului. Găsește o sticlă de apă. O ia și se duce să o pună lângă băiat. Știe că în momentul când se va trezi, va simți nevoia să bea ceva. Abia pe urmă se va întreba ce i s-a întâmplat.

**OH,
JEAN!**

Pereții se strângeau în jurul nostru și el striga Oh, Jean! Oh, Jean! Sau cel puțin așa mi-l amintesc eu, asta e tot ce a mai rămas din el, din bărbatul de altădată, redus acum la un simplu strigăt, nici măcar o umbră, nimic vizibil, nimic palpabil, doar acel sunet, mai mult un mormăit de fapt, și senzația de căldură înăbușitoare. A fost oricum ceva mai norocos decât mulți alți bărbați din viața mea, despre care nu îmi pot aminti nici măcar atât. Dar au existat și alții, cei cu adevărat speciali, doi sau trei, nu sunt sigură, deoarece se poate să fi împrumutat unele chestii unul de la altul și de fapt să nu fi fost decât unul singur, perpetuat în ceilalți, în acea încercare a mea, inutilă, de a-l repeta, de a-i menține imaginea cât mai clară. Oricât de nesperioasă aș părea, o ușuratică probabil în ochii unora, o târfă, o curvă ordinară, o stricătoare de relații, nu am făcut decât să mă bucur de viață și o perioadă am crezut că bărbații îmi pot oferi fericirea, am căutat-o cu ajutorul lor și nu pot să spun că momentele de regulat, tandre sau sălbatice, nu mi-au transmis asta, dar nu era ceva de lungă durată. Am învățat că relațiile fericite țineau doar câteva săptămâni, cel mult trei luni, apoi intervenea plictiseala și bărbații începeau să semene cu tații lor, le urmăream ticurile și

orgoliile și mă scoteau din sărite, așa că fugeam cât mai departe și o luam de la capăt, în brațe noi și necunoscute. Asta mă face o târfă? Spuneți-mi cum vreți, cuvintele voastre se lovesc de mine și ricoșează înapoi, am cunoscut destulă tristețe încât cuvintele, oricât de tăioase, să se fi tocit de-a lungul timpului. Am cunoscut tristețea murdară a Bucureștiului și tristețea amețitoare din Copenhaga, tristețea rece din Reykjavik și pe cea amăgitoare a Parisului, dar mai înainte de toate am cunoscut tristețea bărbatului care se consideră nemuritor și strigă Oh, Jean! Oh, Jean! ca și cum și-ar da ultima suflare, atunci bărbatul e cel mai vulnerabil, devine ființa cea mai slabă, l-ai putea împunge c-un ac și ar plesni. Am avut de-a face cu bărbați puternici, erau în stare să mă ridice deasupra capului, să mă facă să mă simt ca o jucărie de plastic, goală în interior, care până la urmă se înmuiau cu totul, ca niște bucăți de lut lăsate prea mult în apă. A, nu, să nu credeți că sunt una din acele feministe radicale. Cred că singurul bărbat pe care l-am urât vreodată a fost tata, dar asta e o cu totul altă poveste, de care nu vreau să-mi amintesc și cu atât mai puțin să vorbesc. Dacă aș aduna oricum toate lucrurile pozitive și cele negative pe care mi le-au transmis bărbații, de-a lungul vieții, fără a măsura impactul psihologic al fiecăruia, ceea ce nu mă interesează în mod special, fiindcă nu îmi place să întorc fiecare faptă pe toată părțile, până ce te ia amețea și nu mai pricepi nimic, vorbesc adică doar despre o simplă numărătoare,

e posibil ca bătălia să fie câștigată de lucrurile pozitive. Orice lovitură de palmă, dată cu intenția de a mă răni, a fost ștearsă de sute de atingeri pline de tandrețe, nu pun la socoteală și pumnii sau călcâiele în stomac, astea sunt cel mai greu de îndurat și nu pot fi șterse, vor sta de cealaltă parte a baricadei, în tabăra lucrurilor negative, indiferent dacă uneori mi-am meritat pedeapsa, până la urmă nu susțin că aș fi o sfântă, am făcut și eu greșeli, dar nicio femeie, absolut niciuna, nu merită un asemenea tratament, nu din partea unui bărbat, cel puțin, pentru că altfel se pot găsi destule motive să ne păruim singure, să ne înfigem unghiile în față și să ne lovim cu genunchii. Am cunoscut o fată, memoria nu mă ajută să-mi dau seama când și nici n-are importanță, nu face fapta mai puțin adevărată, o prostănacă, dar asta nici nu e o scuză, care-a fost lovită în stomac de prietenul ei cu atâta putere că a rămas schilodită pe viață, se pare că i s-a deplasat ceva la coloană, și nici copii nu a mai fost în stare să facă, deși, în prostia ei, și-i dorea mai mult decât orice pe lume. Unele așa își închipuie, că se pot salva în felul ăsta, că un copil seamănă c-un bilet spre o viață de apoi mai bună. Le-aș aduna pe toate laolaltă, dacă ar fi posibil, și le-aș spune că-s niște idioate și m-aș oferi ca exemplu. Despre tatăl copilului meu nu-mi amintesc nimic în afară de acel înăbușit Oh, Jean! Oh, Jean!, nu există nicio altă urmă a trecerii lui peste mine, pielea mi-a fost bătătorită de mii de degete, coapse și mădulare diferite, totuși strigătul continuă să se-audă la fel de

recent ca ultima zi liberă, ultima zi în care nu m-a interesat nimic în afară de mine, plutind într-o stare de uitare a prezentului și fugărind în schimb, extrăgând, mai bine zis, din întunecimea trecutului, doar cele câteva amintiri cu adevărat plăcute. M-am închipuit deseori vorbindu-i copilului meu despre acele fragmente de fericire, știam că am nevoie de cineva să mă asculte, altfel mi-aș pierde mințile, și nici despre taică-su n-aveam ce să-i povestesc, mi-ar fi plăcut să-i spun că a fost un tânăr frumos, deștept, c-un viitor promițător, probabil într-o carieră de doctor, aș fi vrut să-i spun că ne iubeam așa cum citești doar în cărți, dar că într-o zi fusese luat la război și de-atunci nu mai știam nimic de el. Aș fi repetat-o de atâtea ori, încât până la urmă aș fi ajuns și eu să o cred, dar între timp mi-am dat seama că nu mai aveau loc războaie în lume, nu din acelea cu eroi și văduve credincioase care așteaptă vești de pe front, așa că am renunțat la idee, mai ales că orice altă alternativă imaginată nu mi-a plăcut la fel de mult. Mă puteți condamna, așadar, că nu mi-am dorit să-l văd, că în dimineața când mi-au adus micul ghemotoc chirăitor lângă patul de la spital, am țipat să-l ia de acolo, că altfel îl omor? Nu aveam ce povești să-i spun. Iar dacă asta, pe lângă târfă, mă face și o denaturată în ochii voștri, nici măcar nu voi încerca să vă contrazic, v-aș spune că mi-aș dori să îmi luați locul, aș face cu mare plăcere schimb de situații, măcar pentru o scurtă perioadă, v-aș urmări și eu de-acolo, din confortul noii mele vieți, dar numai o

secundă, fiindcă aş avea grijă să închid imediat fereastra, nu de tot, aş lăsa o fantă pe unde să mă uit uneori, de fiecare dată când aş avea nevoie să am o părere bună despre mine. Cel puțin, aş trăi cu mulțumirea că încă n-am decăzut atât de mult ca femeia de dincolo de fereastră. Fac pariu pe orice că asta trebuie să fie reconfortant.

**DESTINAȚIE
LIPSĂ**

Dacă nu s-ar fi împiedicat de prag, George ar fi fost despicat în două. În timp ce se afla întins pe trotuar și încă nu realiza ce tocmai se întâmplase, bucata de tablă, ascuțită ca o pânză de ferăstrău, vâjâi pe deasupra lui și se înfipse în tocul ușii. Zgomotul l-a făcut să-și piardă auzul pentru câteva momente. Era susținut de doi bărbați când și-a revenit. Glasurile se auzeau din ce în ce mai aproape și mai clar. Simțea palme și degete cum îl pipăiau fără nicio jenă. Ce voiau de la el? Se smuci și făcu doi-trei pași. Se întoarse, privi spre intrarea clădirii de birouri, blocată cu fâșia mare de metal desprinsă din panoul publicitar și începu să înțeleagă. Se grăbise să ajungă la o întâlnire de afaceri. De astă dată se pipăi singur. Toate păreau să fie la locul lor. Scăpase cu viață.

În locul unui sentiment de recunoștință, o senzație puternică de panică îl izbi cu atâta violență încât a fost nevoit să se țină cu ambele mâini de stâlpul semaforului aflat în apropiere. Cei doi bărbați se apropiau. Își făceau griji pentru el. Sunteți bine? V-ați lovit pe undeva? Să sunăm la o salvare? George schiță un semn larg cu mâna, ca un ștergător care curăță parbrizul de mizerie. Le

Întoarse spatele și porni cu un mers repezit spre capătul opus al străzii. Avea o față încruntată și-o privire lipsită de orice sclipire. Arăta și se comporta ca un țicnit. Până să revină în lumea palpabilă dimprejur a trecut mai bine de-o jumătate de oră și câteva străzi parcurse la întâmplare. Cercetă cu atenție împrejurimile, dar nu recunosc nimic. Se întrebă dacă nu cumva fugise de la locul propriei morți și că, dacă ar fi putut nimeri drumul înapoi, era posibil să-și găsească trupul acoperit de-un cearșaf alb, în timp ce câțiva polițiști beau cafele și-și spuneau bancuri despre căsnicii nefericite. Înainte de a-și imagina alte posibilități, a văzut o femeie în vârstă agățată de lesa unui câine mic și cârlionțat, care mergea pe cealaltă parte a străzii. „Doamnă, mă scuzați, îmi puteți spune unde mă aflu?” Prima reacție a femeii a fost să tragă de lesă ca să aducă mai aproape câinele, de parcă și-ar fi dorit să-l protejeze. „Pe strada Polovraci”, răspunse. „Cu speranța că nu deranjez prea mult, mă puteți îndruma spre cea mai apropiată stație de metrou?” Dacă prima impresia a femeii, la vederea expresiei rătăcite a lui George, fusese una de teamă, gesturile și cuvintele lui politicoase o făcură să renunțe la ostilitate. „Dacă vă grăbiți foarte tare, puțin mai în față e o stație de tramvai. Vă duce în mai puțin de cinci minute la metrou. Mie nu mi-a plăcut niciodată să merg cu trenul pe dedesubt, ca o cârțiță. Parcă nu am aer acolo, simt că mă sufoc. Nu spun că nu te duce repede, au și ăia dreptate. Dar uite că auzi mereu la știri cum se mai

aruncă vreunul pe șine. N-aș suporta să văd așa ceva, cu firea mea sensibilă.” Pe George îl deranja conversația femeii, voia să rămână singur și să-și pună în ordine gândurile care i se îngrămădeau în cap. Mulțumi pentru ajutor și alese calea cea mai lungă până la stația de metrou. Se grăbise întreaga lui viață. Abia dacă se scurseseră câteva clipe de când se născuse și până când trebuia să-și care ghiozdanul, spre prima zi de școală. Câteva bătăi din palme și deja se putea vedea în prima bancă a liceului Tudor Vianu, un băiat singuratic și slab, cu pielea de-o culoare nesănătoasă, din cauza nenumăratelor ore petrecute în camera lui cu cărțile de studiu în brațe, în loc să ia parte la chiotele și veselia din stradă. Anii de facultate au adus doar mai multe ore de singurătate. Reținea aprecierea profesorilor și invidia sau ignoranța celor de-o seamă cu el. Pleosc!, o săritură de la înălțime și deja înota în apele tulburi ale unei firme cu renume internațional. La puțină vreme după aceea strângea pentru prima dată în brațe trupul gol al unei femei. A luat-o de nevastă. Își amintea primele săptămâni de fericire totală. Apoi nimic. Ultima parte a vieții lui se rezuma la încercările de-a face un copil și deodată s-a trezit în spatele unui birou imens, ocupând o funcție importantă la singura firmă unde lucrase până în prezent.

Prea repede. Nu-și permisesese să facă un pas înapoi și să se gândească la ce avea de făcut în continuare, pentru ce alte alegeri ar fi putut să opteze sau dacă asta era cu-

adevărat viața pe care și-a dorit-o. Părinții, profesorii și pe urmă soția și superiorii aleseseră în locul lui. Se străduise să se-achite de fiecare misiune cu atenție și dedicație. De cele mai multe ori îi reușea. Un om de sacrificiu. Carne de tun, cum se spunea altădată. Cei care-l numeau prieten îl băteau cu palma pe umăr. Reușise. Își aranjase viața. Sau viața l-a aranjat pe el?

Înainte de-a ajunge acasă, George se prezentă la sediul central al băncii unde își ținea economiile. Funcționarii care i-au remarcat prezența ori au schimbat câteva cuvinte cu el aveau să declare că le-a făcut impresia unui om stabil, poate puțin prea bine dispus, dar nu atâta încât să iasă în evidență. „Vreau să-mi retrag jumătate din capital”, a rostit imediat ce i-a venit rândul la casierie. Zâmbetul amabil al funcționarei s-a pierdut imediat după ce-a verificat contul clientului. „Vă rog să așteptați câteva momente.” S-a dus în biroul alăturat, acolo unde se aflau consilierii. A revenit însoțită de unul dintre ei. „Va trebui să aveți puțină răbdare, i-a cerut acesta mai târziu, după ce l-a servit cu o cafea. Nu e o sumă de care să dispunem așa, pe nepregătite. Din motive de siguranță.” Au fost date câteva telefoane și s-au verificat niște acte. George n-a dat semne de nervozitate. A răspuns cu degajare la întrebări și s-a ferit să ofere mai multe informații decât era necesar. „Banca rămâne totuși cel mai sigur loc unde vă puteți păstra banii”, a făcut o ultima încercare consilierul și abia atunci George și-a dat seama că schimbarea pe care urma să o facă nu

presupunea totodată să se poarte iresponsabil. În concluzie, a oprit o mică sumă pentru cheltuieli iar pentru restul a deschis un alt cont, confidențial.

Spre seară, când ajunse acasă, își găsi soția sub un teanc de reviste. „Trebuia să-mi spui că ajungi mai târziu. Vrei să-ți încălzesc mâncarea?” I-a răspuns că a servit masa în oraș, chiar dacă n-o făcuse.

În declarația oficială, femeia avea să menționeze că n-a observat nimic neobișnuit. George urca deseori în camera lui de lucru, imediat ce venea de la birou. Muncea până târziu și nu voia să fie deranjat. Mai cobora să-și facă un sandviș sau să-și toarne un pahar cu vin, cu puțină vreme înainte de culcare. Credea că îl ajută să doarmă mai repede, chiar dacă ea îi repetase de-atâtea ori că asta era de fapt cauza tulburărilor de somn de-apoi. Câteodată George se ducea în dormitor cu multă vreme după ce soția lui stingea luminile, așa că n-a fost nicio surpriză că abia a doua zi i s-a sesizat absența. S-a descoperit că lipseau doar rucsacul lui preferat de călătorie, actele, câteva schimburi și medalia de argint câștigată de taică-su la un maraton internațional din 1987. Faptele au fost clare. Fugise de acasă. În astfel de cazuri exista aproape întotdeauna o amantă, dar cercetările în sensul ăsta n-au dus la niciun rezultat. Omul se plictisise, nimic mai mult. Urma să-și facă de cap, să trăiască o mică aventură și să revină într-un final acasă, umil și pocăit. Soția lui era o femeie răbdătoare și

nu ducea lipsă de nimic. Putea profita de ocazie ca să se mai distreze și ea puțin.

La două luni și jumătate după ce George se suise în primul avion unde găsisse bilet, fără să arate un interes deosebit în privința destinației, se afla în compartimentul de la clasa întâi al unui tren care trecea prin Copenhaga. Dacă o veche cunoștință s-ar fi ciocnit de el, întâmplător, i-ar fi fost dificil să-l recunoască. Bărbatul corpulent, cu părul tuns perie și mereu proaspăt ras, împachetat în costume scumpe, făcea parte dintr-o viață anterioară. George dăduse jos aproape douăzeci de kilograme, ceea ce-l făcea să pară mai înalt. O barbă crescută neglijent îi încadra figura și purta haine lejere, luate parcă la nimereală. Exista oricum o schimbare mai semnificativă de-atâta. Cine-ar fi avut ocazia să-i facă o poză și să o pună lângă alta, luată înainte de-a fi fugit de-acasă, ar fi fost capabil să jure că poza recentă fusese făcută cu multă vreme în urmă, când era mai tânăr. Într-adevăr, expresia lui preocupată de dinainte dispăruse complet. În întreaga-i postură se citea o bucurie și-o poftă de viață întâlnite doar în rândul celor tineri și naivi. Poate că efectul se datora și banilor din cont, care-i permiteau să trăiască fără vreo grijă, dar asta are mai puțină importanță. George se considera fericit. Îl mai lua prin surprindere uneori câte-un sentiment de remușcare, dar îl alunga repede. Viața lui începuse abia cu puțină vreme în urmă. Restul ținea de trecutul

îndepărtat și neplăcut. Se compara cu cineva care fusese obligat să stea într-o celulă, fiind acuzat pe nedrept, și abia acum se putea bucura de libertate. Încotro s-o apuce? Ce planuri de viitor să facă? A descoperit că era cel mai simplu să se suie în barcă și să arunce vâslele.

Trăia de vreo două săptămâni cu o daneză puternică și înaltă care, pe cât de serioasă și de rigidă poza în majoritatea timpului, pe-atât de pasională se dovedea a fi după ce trecea pragul dormitorului. Pentru George, a cărui experiență sexuală din ultimii ani se rezuma la cele maxim zece minute petrecute uneori deasupra soției lui pe jumătate dezbrăcată și nemișcată ca o scândură, asta era un lucru nou și deosebit de plăcut. Putea, în sfârșit, să experimenteze pofte la care înainte doar îndrăzneala să viseze. Daneza era lipsită de inhibiții. O amuza stângăcia lui și avea grijă să-l îndrume cum trebuie și să-i arate cum să o satisfacă. Îl învăța să fie mai îndrăzneț. „Folosește-ți imaginația și lasă rușinea la ușă. Să nu-ți fie frică să mergi prea departe. Sunt a ta și poți să faci cu mine ce vrei.” Cuvintele de genul asta, rostite într-o engleză brută și leneșă, erau de-ajuns ca să-l scoată din minți pe George. Câtă vreme se afla sub vraja acelor senzații n-avea să-și ia rucsacul și să fugă spre aeroport. Dar știa că într-o zi o va face. Fără să ezite și fără nicio remușcare. Tocmai de-aceia își petrecea doar nopțile în apartamentul danezei. Nu voia să-i bage idei în cap, să o determine să-și dorească mai mult. Prima jumătate a zilei și-o petrecea vizitând punctele de atracții turistice,

umblând aiurea pe străzi, degustând mâncăruri și băuturi, așezându-se pe vreo bancă și urmărind trecătorii grăbiți. Se gândi să-și găsească un hobby. Ca urmare, în dimineața aia cumpărase un aparat de fotografiat profesionist. A descoperit că îi plăcea să surprindă oamenii în ipostaze diferite. Un afacerist elegant în timp ce îndesa cu nerăbdare un burger în gură, cu ochii dilatați și fața roșie. Cuplul îmbrățișat pe banca din parc, când mâna unuia dintre bărbați dispărea sub bluza celuilalt. Un bătrân cerșetor pipăind cu degetele singurii doi dinți înfiți în gingia superioară. Era încântat de colecția lui. Voia să i-o arate danezei și să o întrebe ce părere are. Se pricepea la artă.

Trenul ajunsese în Stația Centrală din Copenhaga și George, întors dintr-o călătorie până la Malmö, se grăbi să coboare. Își roti privirea în jur. Căuta posibile subiecte pentru a le fotografia. Cercetă cu atenție un cuplu de tineri, un grup de bătrâni și câțiva singuratici ocupați cu telefoanele mobile. Nimic deosebit. Apoi, într-un colț al peronului descoperi un bărbat în vârstă de al cărui braț se agăța o fată cu mult mai tânără. Își pregăti aparatul și se puse la pândă în spatele unui panou publicitar. Trebuia să aibă răbdare. Cei doi n-aveau să rămână pentru totdeauna nemișcați. Simțea tensiunea dintre ei. Era de-ajuns un gest sau o privire aparte. Păreau cumva stingheriți. Evitau să se uite unul la altul. Poate că tocmai trecuseră printr-o mică ceartă. George se aplecă, duse

aparatul la ochi. Nu găsea unghiul potrivit. Câțiva pași înapoi. Fusese atât de concentrat pe subiectul fotografiei, că nu și-a dat seama cât de aproape se afla de marginea peronului.

Soției lui i s-a adus la cunoștință că nici măcar n-a avut timp să-și dea seama ce i se întâmplă. Izbitura a fost atât de puternică încât a murit pe loc, fără să sufere. Când roțile trenului l-au despicat pe jumătate, nu mai exista niciun strop de suflu în el. Înainte de a-l așeza în sicriu au fost nevoiți să-i coasă maxilarul. Îi rămăsese înțepenit într-o poziție care semăna c-un rânjet batjocoritor, ca și cum i-ar fi luat în răs pe cei rămași în viață.

OMUL

DINĂUNTRU

Sunetul cauciucurilor rotindu-se cu viteză pe asfalt scârțâitul tablei și-al arcurilor provocat de fiecare denivelare a șoselei moment în care se grăbea să-și ridice brațele pentru-a nu se izbi încă o dată cu fruntea mirosul de combustibil și-n cele din urmă luminițele roșii din dreapta lui îl convinseseră pe R că se afla într-un portbagaj și oricât se străduise să găsească un sistem de închidere pipăind cu degetele înțelese că oricine-l azvârlise acolo se și asigurase că nu va exista nicio posibilitate de scăpare nu se afla nimic în jurul lui în spațiul îngust unde trebuia să stea ghemuit ceea ce-l făcu deodată să-și dorească să-și întindă picioarele amortițe în loc să încerce să-și dea seama să-și aducă aminte în ce împrejurări ajunsese acolo R se gândea la cât de mult și-ar fi dorit să-și poată întinde picioarele și până la urmă după ce observă că nici măcar mobilul nu-l mai avea la el știa că trebuie să facă treaba aia ca să aibă mintea limpede era necesar ca mai înainte să-și întindă picioarele așa că se-mpinse cu tălpile până ce simți că-i pleznește șira spinării dar în sfârșit după alte câteva efortări se-auzi un pârâit prelung iar R răsuflă ușurat reveni în poziția anterioară și-și spuse că în ciuda îngrozitoare dureri de cap n-avea de ales decât să-și

stoarcă mintea și să-și dea seama cum de reușise să se lase încuiat în portbagajul unei mașini

Ce mă-sa de-ncurcătură

Rosti cuvintele încet de teamă ca șoferul sau poate că nu era singur se mai aflau și alții dincolo îngrămădiți pe bancheta din spate dar îngrămădiți nu era cuvântul potrivit deoarece R ar fi dat orice să schimbe locul din portbagaj cu cel de pe banchetă chiar dac-ar fi însemnat să-l împartă cu doi urangutani înjură din nou de astă dată doar în gând și folosind cuvinte mult mai tari și asta-l făcu să se mai destindă nițel nu contează că-n timp ce-l blestemase pe ăla sau pe ăia care-l răpiseră se blestemase și pe sine că fusese atât de prost încât să le-o permită

Și cine naibii o avea de câștigat din treaba asta

Își puse alte câteva zeci de întrebări care de fapt era una singură dar formulată altfel și fiindcă nu găsi un răspuns mulțumitor niciun fel de răspuns ca să fim cu-adevărat corecți lui R îi veni să scuipe de ciudă așa cum făcea uneori se răzgândi totuși când își dădu seama că din cauza poziției s-ar fi împroșcat între ochi și atâta mai lipsea ca să transforme situația aia ciudată într-una cu adevărat penibilă nu că n-ar fi fost penibilă oricum din moment ce se lăsase îndesat într-un portbagaj dintr-un motiv încă necunoscut ăsta era un scenariu potrivit mai degrabă unui film cu detectivi nicidecum unei realități unde protagonistul personajul principal sau păcăliciul sau cum naiba s-ar putea numi un așa prostovan ei bine

nu era nici detectiv nici polițist nici măcar un amărât de ziarist aflat în posesia vreunui secret de stat ca să n-o mai lungim inutil vom recunoaște că avem de-a face c-un neica nimeni care nu-și amintea ca-n trecutul apropiat să fi făcut ceva greșit cel puțin nimic atât de grav încât să-l aducă în situația respectivă până la urmă dacă te decizi să-i aplici cuiva o asemenea pedeapsă înseamnă că ți-a greșit destul de grav nu i-ai face-o de exemplu unuia care te-a înjurat de mamă sau a pierdut un pariu oarecare poate doar dacă ți-ar datora o grămăjoară de bani ehei în cazul ăsta totul devine posibil când vorbim de bani nu mai există bunul simț lăcomia acaparează și cele mai indulgente firi dar degeaba își construia R scenarii în minte deoarece nu datora nimănui măcar o firimitură de pâine se achita mereu de datorii și încă înainte de termen iar altă posibilitate era să se fi culcat cu soția sau amanta vreunui gangster așa se-ntâmplă în filme acolo ăsta pare un motiv suficient de bun ca să-ndeși pe cineva în portbagajul mașinii să-l duci până la marginea orașului și să-i bagi un glonț între ochi chiar dacă nici așa ceva nu era posibil R se cutremură de spaimă îi trecură cu viteză prin fața ochilor toate femeile din viața lui recentă cel puțin acelea pe care și le amintea adică numai două și asta însemna de fapt toate femeile din viața lui de bărbat matur de la căsătorie până în prezent ceea ce-l mai liniști oarecum niciuna dintre ele nu reprezenta un motiv suficient de bun ca să fie pedepsit în felul ăla ba chiar dac-ar fi fost cazul merita să fie răsplătit că-i scăpase pe

alții din ghearele celor două vampiroaice una mai excesivă decât alta cine inventase vorba de-a cădea din lac în puț probabil că pățise la fel ca el divorțase de-o căpcăună ca să-ncapă pe mâinile unei zgripturoaice de-aia și petrecea atâta vreme prin baruri în loc să stea liniștit în confortul propriei case

Aiii trăgea-mi-aș

Își duse rapid mâna la gură să astupe restul înjurăturii apoi își frecă fruntea până ce domoli durerea pricinuită de izbitură portbagajul se clătina mai mult de la o vreme îl zgâlțâia în toate părțile se gândi că ieșiseră din oraș îi reveni în minte acele secvențe de film care se terminau mereu cu lichidarea pasagerului clandestin în același timp se forță să-și amintească ultimele lui ore din viață ce se-ntâmplase oare înainte de-a se trezi în portbagaj acolo ar fi trebuit să găsească răspunsul și dacă-l avea poate că reușea să pună la cale un plan pentru momentul când se deschidea portiera și atunci orice-ar fi fost dacă nu se arăta surprins exista o șansă de-a se salva

Doamne-ajută

Îl usturau ochii din cauza sforțării de a-i ține închiși de parcă în felul ăsta și-ar fi adus mai bine aminte de parcă în locul semiîntunericului dimprejur s-ar fi scaldat într-o lumină orbitoare dar efortul păru să aibă efect într-un final văzu pereții de cărămidă încărcăți de fotografii înrămate și afișe de tot felul văzu grinzile din lemn de deasupra de care atârnavă luminile gălbui ale lămpilor simți fumul gros rotocoalele de fum din jurul lui podeaua

de sub tălpile pantofilor și unul câte unul apărură oamenii ca printr-un truc de magie hocus-pocus încăperea de umplu de oameni iar glasurile li se amestecau și țineau companie jazz-ului parizian înțelegea că se află în barul lui preferat unde-și permitea să intre de două ori pe lună toate semnele îi întăreau senzația aia văzu într-un final bucele perfecte și inconfundabile ale lui A fâțându-i-se la doar câțiva centimetri de față și bancnotele strecurate în jartierele bikinilor

Aha, ziua de salariu

Într-adevăr memoria nu-l înșela cu o zi în urmă încasase salariul făcuse o vizită la clubul de striptease acolo trebuie să se fi întâmplat ceva își spuse se strădui să facă ordine în mulțimea de secvențe și imagini care i se-ngrămădeau în minte ca niște cioburi de geam fiecare reflectând câte-o porțiune din scena de ansamblu cele câteva ore de fapt de la intrarea în club până la pierderea conștiinței deoarece la un moment dat era obligatoriu să se fi-ntâmplat așa ceva băuse prea mult poate dar nu-i venea să creadă se oprea la limită de fiecare dată și nu exista niciun motiv ca să facă tocmai atunci o excepție n-avea nimic de sărbătorit nici nu se luase la întrecere cu vreun băutor mai exersat iar cum imaginile din mintea lui continuau să se-amestece fără să-i ofere un indiciu acolo oricât de neînsemnat n-avea de ales decât să presupună și mai departe măcar în felul ăsta putea spera la o reacție în lanț dacă reușea să rotească roțițele

potrivite poate că totul avea să înceapă să ruleze ca un film vechi dat pe repede barul aşadar să revenim la bar se revăzu comandând obișnuita halbă de bere și n-avea importanță dacă secvența era tocmai cea din seara precedentă sau un amestec al multelor seri de până atunci R aștepta doar un declic în timp ce se reaseza la masa lui preferată și când spun asta ni-l putem imagina că a făcut-o ca și cum s-ar fi pescuit pe sine din propriile amintiri așa cum un copil își ia păpușa și-o așază acolo unde-i e locul în scena pe care se pregătește s-o regizeze și-n același timp s-o joace R se văzut stând astfel la masa de unde se putea uita la ringul de dans fără a părea că se holbează nu că l-ar fi judecat cineva din cauza asta până la urmă de-aia se aflau cu toții acolo și-n caz contrar nu l-ar fi bătut nimeni pe umăr să-i spună ia vezi amice să te uiți prea insistent oricine putea alege să stea cu fața aplecată peste halba de bere cu toate că era păcat până la urmă băuturile se taxau dublu pentru dreptul de-a privi fără jenă la mișcările provocatoare ale fetelor tocmai în acel moment revăzu bancnota strecurată în bikinii striperitei se gândi că trebuie s-o fi pus chiar el acolo din moment ce se afla atât de aproape mai aproape ca niciodată ceea ce-i confirma că totuși făcuse excepție de la regulă și asta îl sperie puțin dacă ajunsese până acolo însemna că nu mai putea avea încredere în rațiune și-n siguranța obiceiurilor lui dacă ajunsese atât de aproape de scenă însemna că într-adevăr băuse prea mult numai așa ar fi parcurs distanța de la masa lui până

la locurile unde se-adunau clienții mai tineri și mai gălăgioși care fluierau mereu și strigau la fete comportament care-l deranja într-o oarecare măsură nu într-atâta încât să-l determine să nu se bucure de acea evadare din rutină revenind oricum la concluzia inițială și anume că doar într-un stadiu foarte înaintat de amețeală R ar fi îndrăznit ceea ce abia am explicat însemna că totul trebuia să fi pornit cu doar câteva minute înainte de la decizia de-a depăși limita celor patru halbe de bere și ce-l determinase oare s-o facă sau poate că era vorba de cineva nu neapărat un motiv anume dar în schimb vreun cunoscut care-l convinsese să ciocnească împreună încă o halbă și de la o halbă la alta să fi ajuns până la punctul unde să uite complet de sine era desigur o ipoteză nimic altceva decât o variantă de început a uneia din cele câteva explicații posibile alte situației lui actuale cineva trebuie să-l fi corupt să-l fi adus într-un asemenea hal de inconștiență nu înseamnă că niciodată-n viață nu mai atinsese un grad asemănător de beție dar se-ntâmplase de cel mult două ori prima dată în adolescență și cealaltă înainte de căsătorie iar cineva-ul ăla responsabil de ceea ce se i se-ntâmpla era deocamdată doar o umbră fără trăsături fără un detaliu oarecare un gest sau timbrul unei voci

Futu-i

R se forță să-și aducă aminte își concentrează întreaga putere a minții ca să descopere persoana respectivă din cauza efortului parcă-și auzea creierul cum scârțâie îl

simțea umflându-i-se în cutia craniană ba chiar i se părea să miroase a încins parcă-și vedea fața înroșindu-i-se ca unui personaj de film animat și când își dădu seama de absurditatea comparației realiză și faptul că mașina nu se mai afla în mișcare zgâlțâielile încetaseră nu se mai auzea nici motorul se distingea în schimb zgomotul făcut de pașii cuiva care se-apropia R dând dovadă de-un sânge rece care i-ar fi făcut cinste oricărui bărbat deosebit de curajos mai ales că nimeni nu s-ar fi așteptat la asta de la el își întinse rapid mâinile smulse pantoful din piciorul drept și ținându-l ca pe-o armă se pregăti să lovească în căpățâna oricărei persoane s-ar fi aflat în curând dinaintea lui auzi cheia rotindu-se și răcni ca un războinic veritabil în momentul când se-avântă cu toată puterea din portbagaj

ARIPA

FRÂNTĂ A

COCOSTÂRCULUI

Și întreaga liniște, în care mă scufundasem fără nicio reținere, a fost spulberată ca un pahar de sticlă azvârlit cu putere în perete. Rețin acea revenire în realitate ca o durere interioară, mai întâi pregnantă și pierzându-se apoi din ce în ce mai mult, în același timp cu asimilarea lumii înconjurătoare, a ierbii bătătorite sub tălpi, a cerului întunecat și-a adierii ușoare a vântului cu miros de frunze proaspete. Când țipătul s-a auzit încă o dată alergam deja spre pod. Cumva inconștientul făcuse legătura între apa învolburată a fluviului și viața cuiva aflat în primejdie, fiindcă auzul nu mă împinsese de unul singur în direcția respectivă. Pentru asta ar fi fost nevoie să mă opresc și să ascult cel puțin încă o dată glasul plin de disperare care-mi cerea ajutorul – așa avusesem impresia, dar poate că fusese numai un sunet fără o rezonanță logică, așa cum se întâmplă în cazurile când ne pierdem complet cu firea și nu mai acordăm vreo importanță dicției, deschidem gura și slobozim vocalele la întâmplare.

M-am întrebat de câteva ori, după toate cele întâmplate, dacă m-aș mai grăbi atât de mult să-mi joc rolul de salvator în cazul în care-ar fi posibil să mă găsesc din nou la începutul acestei aventuri. Oricât m-aș convinge de contrariul, știu că nu-s un individ îndeajuns de lipsit de empatie încât să procedez altfel, chiar dacă

aș prevedea neplăcerile pe care mi le va produce fapta mea de eroism. Înainte de asta nici nu mi-ar fi trecut totuși prin minte că aș fi în stare să rănesc o altă ființă, să ajung să trăiesc sentimente atât de profunde de ură încât să-mi petrec nopțile rostind înjurături și punând la cale planuri dintre cele mai odioase.

Ar fi fost suficient ca, în timp ce alergam spre malul fluviului, să mă fi împiedicat și să mă rostogolesc prin iarbă. Minutul ăla scurs până ce-aș fi reușit să mă pun iar în mișcare probabil că m-ar fi scutit de cele ce aveau să urmeze.

Odată ajuns la marginea podului, am văzut agitația din apă și ceea ce părea a fi o pereche de brațe agitându-se la suprafață. În locul țipetelor se mai auzeau doar niște bolboroseli. Lumina felinarelor era prea slabă ca să-mi ajute în vreun fel. În timpul cât mi-am făcut curaj, am ieșit din pantofi și i-am pus cu grijă pe o bancă din apropiere. Abia ce plătisem o mică avere pe ei și nu intenționeam să-i pierd. Am încercat apa cu degetele de la piciorul stâng și mi s-a părut destul de suportabilă încât să plonjez fără alte prevederi. Din câteva bătăi de brațe ajunsesem deja lângă omul din apă. Până să-mi dau seama de poziția lui, astfel încât să mă strecor pe la spate și să-l apuc bine de subsuori, așa cum observasem că se procedează în asemenea cazuri, m-am simțit tras în jos. Acum venise rândul meu să mă zbat ca să rămân la suprafață, în timp ce individul mă împingea cu mâinile și picioarele, de parcă ar fi vrut să se cațăre pe mine. Pentru

câteva momente, între două înghițituri din fluviu, m-am gândit că urma să am parte de-o moarte foarte stupidă. Posibilitatea asta m-a făcut să las deoparte bunele maniere. Am început să lovesc și să-mi înfig unghiile în trupul agresorului. Strânsoarea a slăbit și m-am putut ridica să trag aer în plămâni. În mod preventiv, am aplicat o lovitură de cot înspre ceea ce mi se părea a fi capul individului. A încetat deodată să se zbată și l-am simțit cum alunecă pe lângă mine. L-am trecut un braț în jurul pieptului și l-am cărat spre mal. Un geamăt înăbușit m-a avertizat să începea să-și revină. „Omule, stai potolit, altfel ne curățăm amândoi. Ai încredere și lasă-te ghidat de mine. Nu mai opune rezistență.” L-am simțit devenind moale și mi-a fost ușor să-l port mai departe. Curând atingeam solul cu tălpile. Abia de-acum începeam să resimt greutatea individului, așa cum continua să stea agățat de mine. Îmi ajungea până la umeri, dar cântărea aproape de două ori cât cineva de statura lui. Tușea și vărsa apă din el. Încă nu era în stare să se deplaseze singur. L-am sprijinit până ce am urcat dalele de piatră și l-am așezat pe banca unde-mi lăsasem pantofii. Rămăsesem cumva înțepenit într-o parte și-am încercat să mă îndrept. Un junghi puternic în coloană m-a făcut să strig de durere și să mă prăbușesc pe bancă.

Individul stătea aplecat în față, cu coatele pe genunchi. Trupul îi tremura fără oprire. Avea spasme și un șuvoi de apă i se scurgea printre maxilarele pe care i le-auzeam lovindu-se și scârțâind. Două fire de sânge îi ieșeau din

nări. „Îmi pare rău pentru asta, i-am spus. Am fost obligat să te lovesc.” Și-a întors fața mare spre mine. Cred că a încercat să-mi zâmbească. Nu puteam să-i ghicesc vârsta. Oricât între treizeci și patru-ș’cinci de ani. Hainele lipite de corp îi scoteau și mai mult în evidență kilogramele în plus. „Ar fi bine să chemăm o salvare”, i-am sugerat. A clătinat cu putere din cap. „Nu... nu nevoie.” Poate că sentimentul de vinovăție instalat în urma cotului expedit în figură m-a determinat să-mi împing și mai departe atribuțiile de salvator. „Nu locuiesc departe de aici. Ți-ar prinde bine ceva cald și niște haine uscate. Crezi că poți să mergi?” Propunerea asta i-a convenit. A vorbit clar, cuprins de-o energie nebănuită. „Gândul la o băutură caldă m-ar face să merg și până la capătul pământului.” Faptul că tocmai trecuse printr-o experiență atât de teribilă nu-i alungase simțul umorului. Dacă pe moment l-am găsit îndeajuns de amuzat încât să i-o arăt, în viitorul apropiat urma să mă scoată din sărite fiecare din tentativele lui de glume, rostite cu sarcasm și-o inocență prefăcută. Mă întreb în ce fel ar evolua viețile oamenilor dacă ar fi capabili să prevadă încotro va duce fiecare din faptele sau deciziile lor. Câtă vreme însă așa ceva nu e posibil, vom continua să ne-aruncăm de pe vârfuri de stâncă, având încrederea că vom ateriza în ape liniștite și de temperaturi tocmai potrivite pentru un înot de relaxare.

După ce l-am ajutat pe individ să se deplaseze până la mașina parcată în apropiere, am pus câteva pungi și

cârpe pe banchete, ca să nu le îmbibăm cu apă. Mi-a spus că se numește Johnny. „De la Ion?” l-am întrebat. „Nu, de la Răducanu.” Încă una din glumele alea seci în urma cărora ația au un rânjet larg și aștepta măcar un zâmbet ca replică. I-am făcut pe plac. Între timp se oprise din dârdâit. Aveam căldura pornită.

- Ce părere ai de toată chestia asta?

- Ai avut noroc să fii prin preajmă.

- Ei, da. Încă vreo câteva secunde și gata, m-aș fi dus să dorm cu peștii.

- Nu e cel mai bun loc unde să-ți încerci abilitățile de înotător, mai ales dacă n-ai destulă experiență.

- Dar eu nu știu să înot deloc. Am o problemă la brațul drept și oricum nu m-a pasionat niciodată.

- Adică...

- Vrei să mă întrebi cum de-am ajuns în fluviu?

- Da.

- M-am dus pe pod, exact la mijloc, unde am socotit că o fi mai adâncă apa, și m-am aruncat.

Parcă mi-ar fi vorbit despre o plimbare prin parc. Părea chiar puțin amuzat. Restul drumului a rulat într-o tăcere stânjenitoare. Nu voiam să deschid gura și să spun ceva nepotrivit. Era primul sinucigaș cu care aveam de-a face și bănuiam că genul ăsta de nefericiți au o fire ceva mai sensibilă. Acum îmi dau seama că Johnny ar fi putut detensiona atmosfera cu ușurință, dar aștepta probabil să asimilez pe de-a-ntregul ceea ce tocmai îmi spusese. Intenționase ca efectul să fie maxim.

Odată instalat pe canapeaua din apartament și într-unul din halatele mele, l-am servit pe Johnny cu o cană de ceai fierbinte. Nu părea să-și fi revenit complet. Câte-un spasm îl mai făcea să se cutremure la intervale (poate prea) regulate. Simțeam nevoia să-l ajut și totodată ceva mă determina să-l resping. „N-ai din întâmplare și-un strop de coniac, ca să adaug în ceai? m-a întrebat. În cazuri de-astea e cel mai bun tratament.” I-am făcut și plăcerea aia. Peste puțin timp avea să renunțe cu totul la ceai, în favoarea unui pahar plin cu scotch. Îmi turnasem și eu o jumătate. Pe măsură ce se destindea, Johnny se așeza tot mai lejer în canapea, până ce m-am trezit înghesuit într-un colț. „Ce te-a făcut să iei decizia aia?” i-am pus până la urmă întrebarea pe care nu mi-o puteam scoate din minte. A sorbit din pahar și-a plescăit cu plăcere. „Asta da viață!” După alte câteva momente de lăncezeală a părut să-și dea brusc seama că așteptam un răspuns.

- De ce am vrut să mă omor?
- Nu ești obligat să-mi răspunzi.
- Cred că-ți sunt dator măcar cu atâta. De fapt, ca să fac o mică paranteză, se spune că cel care salvează pe cineva de la moarte va fi dator să aibă grijă de acesta.
- Aș putea să jur că era invers.
- Încearcă să privești problema în felul următor. Un om, să-l numim X, nu mai are absolut niciun motiv pentru care să trăiască. E singur și nu-i va simți nimeni lipsa. Fiecare zi vine cu o suferință în plus pentru el și se

convinge că sinuciderea e cea mai bună soluție prin care să pună capăt chinului. Se gândește cu plăcere la asta, până când ia decizia să o pună în aplicare. Nu știu dacă ai cum să înțelegi cu exactitate ce înseamnă să îți dorești să o termini naibii cu toate, dar poți măcar să-ți faci o idee. Ei bine, cum spuneam, X alege ziua și locul unde se va sinucide. A devenit nerăbdător. Când vine momentul, nu stă deloc pe gânduri. Imaginează-ți-l deja în punctul unde numai câteva clipe îl despart de moartea mult dorită și tocmai în momentul ăla, zbang!, apare un ins, îl vom numi Y, care îl salvează. Tot ce și-a dorit X a fost să moară, poți spune că era deja mort, iar Y i-a oferit din nou viață. Dacă te gândești bine, asta e ca și cum X s-ar naște a doua oară. Așa cum părinții sunt responsabili pentru copilul lor, așa și Y capătă responsabilitate pentru viața lui X, cel renăscut datorită lui. Cam în felul ăsta văd eu lucrurile.

M-am abținut să-i spun că, în felul cum se zbătea să nu fie înghițit de fluviu și striga după ajutor, nu-mi făcea deloc impresia unuia care-și dorea moartea. Poate că nu se referea totuși la el prin exemplul oferit. Abia după ce a reușit să-mi bea scotch-ul și s-a uitat în paharul gol, și-a întors spre mine figura devenită pentru prima dată serioasă, ceea ce m-a făcut să-i mai adaug câțiva ani la vârstă estimată până atunci. „De plictiseală, de-aia am făcut-o.” O spusese atât de afectat încât m-am așteptat să izbucnească în lacrimi. S-a întins în schimb după sticlă, fără a mai aștepta să-l servesc eu. „Au trecut ani de când

n-am mai băut ceva atât de grozav.” A vrut să-mi toarne și mie, dar l-am refuzat. Prezența lui începea să-mi provoace disconfort. Trebuia să-mi păstrez luciditatea. Aveam în apartament un individ care stătea acolo ca și cum am fi împărțit împreună chiria de ani buni. Tocmai lejeritatea aia a lui era deranjantă. Nu m-ar fi luat nimeni în serios dacă aș fi jurat că numai cu puțină vreme în urmă omul încercase să se sinucidă. Nu părea cu nimic mai traumatizat decât dacă ar fi călcat din greșeală un gândac de bucătărie. M-am grăbit să-mi fac muștrări de conștiință. Până la urmă, destinderea i se putea datora în mare parte alcoolului. Țineam oricum la ideea că nu-i poți judeca pe alții până ce n-ai trecut prin aceleași experiențe. N-aveam pe nimeni la îndemână care să-mi arate cât de neadecvat era comportamentul lui Johnny (bănuiam că se prezentase cu primul nume venit în minte), așa că am ales să nu merg mai departe cu gândurile într-o asemenea direcție.

Fără a-i da ocazia să ia vreo decizie, am format numărul de telefon al unei companii de taxi și-am cerut o mașină. Nu sunt sigur dacă tresărirea observată pe muștră lui Johnny, înlocuită rapid cu o expresie distantă, s-a întâmplat cu adevărat sau am adăugat-o eu după aceea. „Ești prea amabil”, a făcut el și mi s-a părut că folosea un ton cam ironic. În câteva minute fiecare urma să-și vadă de-ale lui, așa că puteam să-i trec aproape orice cu vederea. Până ce-am fost înștiințat, printr-un mesaj scris, că taxiul se afla la scara blocului, niciunul n-am scos o

vorbă. M-am ridicat sugestiv în picioare. După câteva momente de reculegere, Johnny a făcut un gest ca și cum ar fi vrut să-și ia avânt și să se pună cât mai repede în mișcare. C-un strigăt ascuțit, s-a prăbușit înapoi pe canapea. Mă uitam la el cum geme și se strâmbă și nu înțelegeam ce tocmai se întâmplase. „M-a luat cu amețeală, s-a grăbit să-mi explice, cu o voce găfâită. Voi avea nevoie de odihnă, de un somn bun înainte de-a fi în stare să fac măcar un pas.” Până și atunci am avut presimțirea că juca teatru, oricât de bine își interpretase rolul.

Deloc impresionat, am judecat situația la rece. Îl voiam afară din apartament și, dacă el se încăpățâna să nu se miște din loc, înțelegeam că de unul singur nu puteam să-l car la mașină. Fără nicio vorbă, am ieșit și-am luat liftul până la parter. Taximetristul m-a întâmpinat cu o figură puțin iritată. „Tocmai urma să sun la stație. Nu eram sigur dacă mai veniți.” L-am asigurat că voi fi foarte generos cu fiecare minut din timpul lui și l-am rugat să mă ajute să-i aduc pasagerul. „Nu intră în datoria mea să o fac pe asistentul social”, a protestat, mai mult de formă. A lăsat oricum volanul și s-a postat înaintea mea, ca pentru-a mă avertiza cu statura lui. Era un bărbat tânăr, robust și puternic. Îmi convenea. Împreună aveam o șansă. M-a urmat, încordat și prevăzător, până în apartament. I-am arătat grămada de carne sforăitoare de pe canapeaua mea. „Dumnealui e pasagerul.” Johnny se prefăcea că doarme. Aerul expirat îi bolborosea printre

buzele groase. Taximetristul s-a apropiat și l-a cântărit din priviri. „La dracu, omule, ai nevoie de-o macara ca să-l miști din loc.” Am simțit o disperare profundă. Mă vedeam căzând în genunchi și promițându-i averi considerabile (când în realitate nu economisiseam nici măcar cât să nu-mi fie rușine să deschid un cont la bancă), numai ca să-l scoată din apartament pe intrus. Mi-am păstrat totuși demnitatea. În situația aia, mi-am spus mai târziu, manierele și bunătatea îmi făceau mai mult rău. „Trebuie să mă ajuți. O să merite efortul.” După câteva momente de ezitare, taximetristul a ridicat din umeri, și-a balansat capul dintr-o parte în alta, și-a rotit brațele, și-a întins degetele – totul într-un acompaniament de trosnete –, apoi a așteptat semnalul. Mai lipsea să-și scuipe în palme. M-am îndreptat spre picioarele lui Johnny, acolo unde calculasem că se va depune mai puțină greutate. El i-a trecut brațele pe sub subsuori. Am expirat de trei ori împreună și-am tras în sus cu toată forța. Nu rețin dacă tocmai atunci Johnny s-a încordat și s-a prins de canapea, dar pot să jur că asta a făcut. Un junghi în coloană m-a obligat să dau drumul picioarelor. În același timp, taximetristul a urlat și a dus ambele mâini la spate. Fața i se învinețise și nu se oprea din înjurături și blesteme. După ce s-a mai calmat, a făcut câteva încercări să stea drept. Fiecare mișcare îi punea o strâmbătură diferită pe figură. „Mi-a ajuns, a zis cu enervare. De ce am eu parte de toți nebunii? Fii atent, dacă înțepenesc de spate, mâine sunt aici și-o să plătești,

vericule, de-un concediu medical de toată frumusețea.” Nerăbdător să scap de noua amenințare, mi-am scos portofelul și-am pescuit câteva bancnote. I le-am întins, fără a pierde vremea să văd ce sumă ofeream. „Uite, pentru efort.” S-a uitat la ei, a tras aer în piept, de parcă i-ar fi mirosit, apoi i-a făcut să dispară în pumnul ăla imens. „Niște descreierați”, l-am auzit bombănind înainte de-a izbi cu ușa. Până să răsuflu a ușurare, mi-am dat seama că încă nu reușisem să-mi eliberez canapeaua.

Întinzându-și brațele deasupra capului, Johnny își începu reprezentația c-un căscat zgomotos și încheie c-un oftat însoțit de gemete. „Parcă mi-ar fi turnat careva ciment în oase. N-o să pot să mă ridic de-aici prea curând.” Reușise să-și însușească o asemenea expresie de vinovăție încât m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva exagerasem. Omul abia ce trecuse printr-o situație mai mult ca traumatizantă iar apa rece a fluviului cu siguranță că-l afectase. Poate că toate astea contribuiseră la atitudinea aia deranjantă. Apropiatii mei mă considerau un tip cumsecade și empatic. Numai eu știu câte necazuri mi-a adus asta de-a lungul vieții. Așa cum de altfel s-a dovedit și-n cazul de față. Cineva mi-a spus la un moment dat că de oamenii buni se profită cel mai mult. „Sunt luați de fraieri”, au fost de fapt cuvintele lui. Ei bine, tocmai mi se oferea o lecție în sensul ăsta. „Cred că ai putea să dormi aici la noapte.” Mi-a părut rău înainte de-a ajunge la capătul propoziției. „Nu aș îndrăzni să te împovărez atât de mult”, a rostit Johnny,

dând pe dinafară de remușcare. Încă o dată, și-a făcut loc senzația că își bătea joc de mine, insultându-mi inteligență. Am ales totuși s-o ignor. „Mâine dimineată ne strângem mâinile și fiecare-și va vedea de treburile lui”, l-am avertizat. Debordând de recunoștință, mi-a promis că exact așa se va întâmpla. „Nu vreau să fiu o povară pentru nimeni.” M-am încuiat în dormitor (având grijă să împing zăvorul cu cât mai multă grijă) și-am încercat să ignor faptul că adăposteam în apartament un individ pe care-l cunoscusem cu doar câteva ore în urmă și pe deasupra nu-mi inspira nicio încredere. Apoi, când m-am împăcat cu ideea că totul se va sfârși în curând și eram gata să adorm, grohăiturile lui Johnny m-au determinat să aprind lampa și să mă chinui să citesc până ce oboseala avea să se dovedească mai puternică decât dacă întregul cartier ar fi fost atacat cu grenade.

Cineva echipat cu mai mult egoism și-o fire ceva mai practică decât mine ar fi găsit destule metode prin care să iasă din situația aia și să se scutească de alte neplăceri. Probabil că dacă aș fi prevăzut cele ce urmau să se întâmple m-aș fi înarmat cu îndrăzneala necesară ca să-mi recâștig teritoriul invadat, chiar de-ar fi trebuit să recurg la violență. În ciuda slăbiciunii mele aparente, nu m-am ferit niciodată să-mi folosesc pumnii când am fost provocat și mă pot lăuda că n-am avut parte de nicio înfrângere rușinoasă. Poate că vremurile alea trecuseră demult, dar amintirea lor era încă proaspătă. Încerc să-mi înțeleg comportamentul și să-mi ofer asemenea

ipoteze, când adevărul e că n-aș fi fost în stare atunci să-i trag lui Johnny nicio amărâtă de palmă. În ciuda atitudinii lui uneori de-a dreptul batjocoritoare, reușea să te determine să-i plângi de milă fără ca măcar să depună un efort vizibil. Cu cât ajungeai să-l compătimentești mai mult, cu-atât dobânda mai multă putere asupra ta. M-am convins că acționa după un plan stabilit dinainte.

Dimineața, după ce mi-am îmbrăcat costumul și-am deschis cu precauție ușa dormitorului, l-am găsit pe Johnny în bucătărie. Blatul mesei era plin cu tăvi și boluri și cu zeci de alte lucruri iar el amesteca niște cocă între degete și fredona ceva vesel. Părea că se află în elementul lui. M-a întâmpinat c-un zâmbet larg și prietenos.

- Mă simt ca și cum m-aș fi născut din nou.

- Îmi pare bine că ți-ai revenit. Din păcate, în cel mult opt minute voi pleca spre serviciu. Sunt deja în întârziere. Lasă lucrurile așa, o să le strâng eu.

- Dar nu e se poate! Trebuie să îmi permiți să-ți prepar câteva din specialitățile mele, ca semn de mulțumire pentru tot binele pe care mi l-ai făcut.

- Îți mulțumesc, apreciez gestul. Nu pot să lipsesc totuși de la serviciu, așa că te rog să pleci.

- Nu ți-am povestit de perioada când am lucrat ca bucătar la una dintre cele mai renumite restaurante din Viena și Roma, mai bine de zece ani. Îți jur că veneau turiștii și stăteau la cozi cu orele, doar ca să guste din preparatele mele. Nu exagerez deloc. Dă-mi voie să mă

revanșez măcar prin gestul ăsta simbolic. Insist și nu accept un refuz.

- Bine, măi, omule, dar înțelege că trebuie să plec. Nu pot sta nici dacă mi-ar plăcea. E o perioadă dificilă la firmă și o absență nemotivată mă poate costa foarte mult.

- Vai de mine, dar nu îndrăznesc să-ți provoc vreun necaz, oricât de mic. Pentru festivalul culinar pe care ți-l pregătesc voi avea nevoie oricum de câteva ore. Vei ajunge acasă când mâncarea va fi tocmai bună de servit.

- Să te las singur?

- Nu-ți fie teamă, pot să-mi port de grijă. Am renunțat la gândurile despre sinucidere. Vreau să mă bucur de viață și înainte de toate țin să-ți mulțumesc pentru asta. Nu mai încerca să te împotrivești și fugi, ca să nu ai probleme din cauza întârzierii.

- Te rog să înțelegi, ești practic un străin pentru mine. Nu te pot lăsa aici, pur și simplu.

- Uite, dacă asta te ajută în vreun fel, poți să închizi apartamentul când ieși. Vei fi sigur că mă găsești aici când te întorci.

Tot timpul cât a vorbit continua să adauge ingrediente în cocă și s-o frământa, fără a renunța nicio clipă la atitudinea voioasă. Fiindcă pierdusem deja prea multă vreme, când ar fi trebuit să mă aflu deja în trenul spre serviciu, m-am grăbit să-i urmez sugestia. „La întoarcere, ai grijă să iei o sticlă de Sauvignon demisec și vezi să nu te zgârcești la preț, mi-a strigat înainte de-a ieși. Aș fi

mers eu să cumpăr, așa că nu te îngrijora, îți voi returna banii.” Nu mai era deloc vorba de compasiune sau vreo dovadă de altruism sau lipsă de curaj. Aveam să-mi spun să treceam printr-o criză de prostie profundă și a trebuit să i mă abandonez până la capăt ca să fiu capabil într-un final să recunosc asta față de mine.

După opt ore în care mi l-am imaginat pe Johnny dându-mi foc la apartament (la un moment dat chiar am verificat pe internet știrile locale), amanetându-mi lucrurile și provocând alte nenumărate catastrofe, ceea ce l-a făcut pe superiorul meu să mă întrebe de câteva ori dacă nu cumva am prins vreun virus care să-mi afecteze sănătatea și-n primul rând randamentul de muncă, m-am suit într-un taxi și i-am ordonat șoferului să facă abstracție de orice limitare de viteză. Ajuns la ușa apartamentului, am remarcat cu recunoștință că nu ieșea fum pe nicăieri. Nu uitasem de sticla cu vin, chiar dacă nu-i ascultasem sfatul de-a arunca banii pe unul exagerat de scump (bănuiam oricum că n-aveam să-mi recuperez investiția). Strângând-o în mână, ca pe o bătă de baseball, mi-am făcut avânt înăuntru. Probabil că trăsesem prea mult aer deodată în plămâni, fiindcă asta m-a făcut să mă înece și să tușesc până ce mi-au dat lacrimile. Cumva premoniția mi se adevărase – încăperea fusese umplută de fum, numai că, în loc să provină dinspre aragaz, se rostogolea în rotocoale din gura conturată cu roșu a unei femei. Stătea pe un braț al fotoliului, cu picioarele încrucișate și ținând în mână un pahar plin cu chiștoace

de țigară. Johnny se afla întins pe canapea, acoperit doar c-un prosop de baie. Pe masă am regăsit aceeași dezordine ca dimineața. Ouă sparte, un lichid alb și gros picurând pe gresie, făină împrăștiată peste tot. Mi-am mutat privirea de la rânjetul de vinovăție al lui Johnny la silueta femeii. Aveam în față o prostituată, dintre cele mai ordinare. Treceam printr-o asemenea stare de perplexitate că nici nu mi-am pus întrebarea cum de reușise grăsanul să o invite în apartament, după ce avusesem grijă să învârt cheile în ambele încuietori. Scena era oricum îndeajuns de absurdă ca să abată atenția de la detaliile respective. Când și-a întors fața spre clientul ei, mi-am dat seama de urâtenia prostituatei. Avea un nas lung și cocoșat, ca de boxer. Asta m-a făcut cumva să-mi revin mai repede din buimăceală. „Dacă mai întârzia un singur minut, asta era ultima futăceală din viața ta.” Apoi, ridicându-se de pe fotoliu, prostituata s-a apropiat de mine și a rămas cu palma întinsă. „Hai, repejor, că am pierdut deja prea mult timp aiurea.” Oricât de sugestiv ar fi fost, nu-i înțelegeam gestul. O urmăream cum își mișcă degetele și mușcă nervoasă din țigară. „Alo, gagiule, ești acasă?” Și-atunci am văzut cât se poate de clar totul. M-am întors către mormanul nepăsător de grăsime. „Să nu cumva să crezi că-ți plătesc eu curva”, i-am strigat. Vizibil deranjată, femeia a făcut un pas înapoi și a băgat mâna în poșeta de pe umăr. „Bă, nesimțitul, să nu îndrăznești să mă jignești!” Când a scos mâna, ținea în ea un mic revolver.

Nu mai văzusem în viața mea o armă și poate că de-aia nu m-a speriat îndeajuns. Părea un obiect inofensiv. „Jucați-vă voi cu mine, că acu vă aranjez, fără alte discuții!” M-am gândit să ies din apartament și să-i încui acolo pe amândoi. Se puteau omorî unul pe altul – cu atât mai bine. Și pe urmă ce avea să se întâmple? O prostituată și-un străin, îmbibându-mi covorul din sufragerie cu sânge. Citisem suficiente romane polițiste în tinerețe ca să-mi dau seama că scenariul ăla nu mi-ar fi ajutat în vreun fel. Odată ce mintea m-a purtat într-o asemenea direcție, mi s-a oferit și rezolvarea problemei. M-am întrebat cum de n-o folosisem mai devreme. Mi-am scos portofelul din buzunar. „Cât trebuie să-ți plătească?” Prostituata a renunțat la o parte din atitudinea amenințătoare. „Tariful obișnuit, două sute de lei, plus o sută pentru treaba aia scârboasă de mi-a cerut să i-o fac și zi bine mersi că nu pun la socoteală cât am stat aiurea aicea să-i miros bășinile, până ai venit.” Imediat ce s-a văzut cu banii în mână, ne-a servit cu cele mai obscene înjurături pe care le-am auzit vreodată. Încă mai rotea revolverul în aer când a trântit ușa, suficient de tare încât să se-audă trei etaje.

„Știam eu că mă pot baza pe tine, l-am auzit pe Johnny vorbindu-mi de pe canapeaua de unde nu se clintise deloc. Nu țin minte de când nu mă mai culcasem cu o femeie. De asta aveam nevoie ca să simt că trăiesc cu-adevărat.” Nici măcar nu m-am uitat în direcția lui. Sunt convins totuși că mi-a urmărit cu maximă atenție fiecare

mişcare în timp ce deschideam geamurile, ca să aerisesc, și vorbeam la telefon. Am fost calm și concis. Îmi recăpătasem siguranța. După ce am terminat conversația, am desfăcut dopul sticlei, mi-am turnat jumătate de pahar cu vin și m-am întins în fotoliu. „Un echipaj de poliție se află deja pe drum.” Nu o formulasem ca pe-o amenințare. Johnny a replicat printr-un căscat. Mi-a zdruncinat oarecum încrederea, dar m-am străduit să nu o arăt. Mă așteptam ca gestul meu să fie suficient ca să mă scape de el, dar nu surprinsesem pe mutra lui nici măcar o expresie fugară de îngrijorare. A început în schimb să-mi povestească o întâmplare din copilărie. Am fost mult prea deconcentrat ca să-mi pot aminti cu precizie despre ce era vorba. Ceva despre un câine salvat de la moarte în niște circumstanțe ciudate, despre atașament și prietenie și unele fapte care se voiau amuzante. M-am prefăcut că-l ascult, doar ca să-i demonstrez cât pot fi de liniștit. La început avusesem impresia că se amețise puțin, din cauza celor vreo șase doze de bere desfăcute de pe măsuța de cafea. Se exprima totuși clar și fără poticneli, de parcă ar fi recitat un discurs. Pe măsură ce trecea timpul, devenea dificil să-mi susțin atitudinea nepăsătoare. M-am bucurat că deschisesem geamurile, altfel m-aș fi umplut de transpirație. Simțeam furnicături peste tot.

Aproape că ajunseseam la fundul paharului când, în sfârșit, am auzit soneria. M-am grăbit să deschid. Doi

polițiști stăteau încordați dincolo de prag, în poziții defensive, ca niște pistolari.

- Dumneavoastră ați făcut plângerea?

- Da.

- Există vreun pericol de care ar trebui să știm, înainte de-a intra în apartament?

- Nu este o situație de acest fel.

După ce mi-au făcut semn să-mi lipesc spatele de perete, au cercetat rapid sufrageria. Probabil că Johnny li s-a părut cel mai inofensiv individ, deoarece s-au relaxat imediat. Ca o prevedere, mi-au cerut oricum să iau loc în fotoliu și ne-au sfătuit ca nu cumva să facem vreo mișcare bruscă. M-am întrebat dacă nu se aflau cumva sub influența unui film cu gangsteri văzut de curând. Nu dovedeau multă experiență.

Polițistul I (cu degetele mari ale ambelor mâini vârâte în centură): Așadar, cine dintre dumneavoastră ne explică motivul pentru care ne-ați solicitat asistența?

Eu (arătând spre Johnny): Nu reușesc să îl dau afară.

Polițistul I: Vă rog să dezvoltăți.

Eu: Noaptea trecută l-am salvat de la înec pe individul ăsta și de-atunci nu reușesc să scap de el. Pur și simplu refuză să plece.

Polițistul II: Sunteți proprietarul apartamentului?

Eu: Stau în chirie aici de aproape zece ani.

Polițistul I: Puteți dovedi lucrul acesta?

Eu: Da, am contractul în dosarul cu acte. Vi-l pot aduce chiar acum.

Polițistul II: Deocamdată nu e nevoie. Haideți să stabilim prima dată faptele, ca să vedem în ce fel putem fi de ajutor.

Polițistul I: Ne spuneți, așadar, că doriți să-l dați afară din apartament pe dumnealui (indicându-l pe Johnny). De câtă vreme îl cunoașteți?

Eu: Până ieri, nu l-am văzut în viața mea.

Polițistul I: E adevărat, domnule?

Johnny (ca și cum și-ar fi cerut scuze): Așa i se mai întâmplă, dragul de el, când ia un păhărel în plus. Devine rău și nerecunoscător. Greu te mai înțelegeți cu el.

Polițistul II: Vreți să spuneți...

Johnny: Vă asigur că n-ar recunoaște nimic, nici că am fost, de exemplu, luna trecută împreună la Veneția. Dacă n-ar fi atât de paranoic și lipsit de curaj, încă aș mai fi avut pozele în telefon, ca să vi le arăt.

Eu: Ce naiba încerci să faci?

Polițistul I: Domnule, purtați-vă civilizată!

Eu: Vrea să vă păcălească. Mi-am închipuit eu că-i un șarlatan, dar nu unul chiar atât de josnic!

Polițistul II: Calmați-vă! Insinuați că până noaptea trecută nu l-ați cunoscut pe dumnealui. Cum de se află totuși aici, în apartamentul închiriat de dumneavoastră?

Eu (răsuflând prelung, pentru a mă calma): A vrut să se sinucidă. Se aruncase în fluviu, fără a ști să înoate. Am sărit după el și l-am salvat de la moarte. Pe urmă mi s-a făcut milă și l-am adus la mine, ca să își revină. Mi-a turnat o teorie aiurită, cum că de-acum am devenit

responsabil pentru el și nu are de gând să mai plece. Nu reușesc deloc să îl dau afară. Habar n-am ce urmărește. Vreau doar să scap de el.

Polițistul II (întorcându-se spre Johnny și vorbindu-i pe un ton enervant de înțelegător): Confirmați faptele acestea?

Johnny (potrivindu-și mai bine prosop, de parcă s-ar fi rușinat deodată): Dați-mi voie, înainte de toate, să vă cer scuze că sunteți reținuți aici, în loc să folosiți mai bine timpul ăsta. În privința răspunsului așteptat, vă pot spune că am fost crescut de niște părinți foarte credincioși. În cărțile sfinte stă scris că nu există un păcat mai mare ca sinuciderea. Chiar și lăsând deoparte detaliul ăsta, e suficient, cred, să vă dați seama că nu mă port nici pe departe ca cineva atât de deprimat încât să se gândească să-și ia viața...

Eu (pufnind): Minciuni! Ar fi trebuit să-l vedeți și să ascultați ce debita ieri.

Polițistul I: Nu interveniți dacă nu sunteți întrebat.

Polițistul II (adresându-mi-se): Susțineți în continuare cele afirmate până acum?

Eu: E un impostor și un ticălos fără pereche.

Polițistul II: Rezumați-vă la ce v-am întrebat.

Eu: Susțin, da! De câte ori va fi nevoie.

Polițistul II (către Johnny): Ce aveți de adăugat în apărarea dumneavoastră?

Johnny (pe un ton de vinovăție): Nu e prima dată când îmi face asta. Trece doar prin una din crizele lui. Mâine

va fi ca un mieluşel, mă va implora să-l iert. Îmi pare rău, repet, că a trebuit să fiţi implicaţi.

Eu: Mă, nenorocit...

Poliţistul I (barându-mi trecerea): Potoliţi-vă sau vă luăm la secţie.

Poliţistul II (după un schimb de priviri cu colegul său): Pentru noi, lucrurile sunt clare. Nu de ajutorul poliţiei aveţi nevoie, ci de un consilier matrimonial.

Eu: Domnilor, vă implor, nu vă lăsaţi păcăliţi.

Poliţistul I (pe un ton tăios): Dacă insistaţi, vă scriem şi o amendă.

Poliţistul II (către Johnny): Credeţi că vă putem lăsa singuri?

Johnny: Nu vă faceţi nicio grijă şi vă rog să ne iertaţi pentru deranj.

Poliţistul I (ironic, spre mine): Fiţi mai bărbat şi nu repetaţi figura. Alţii în locul nostru nu vor fi la fel de înţelegători.

M-am forţat să-mi ţin gura închisă. Îşi făcuseră deja o idee greşită şi n-aş fi reuşit decât să le-o alimentez. Îmi confirmaseră că aveam de-a face cu nişte incompetenţi. Johnny îi manevrase fără dificultate. Imediat ce-am închis uşa după ei, am început să tremur de furie. Nu mai fusesem niciodată atât de înjosit. Voiam să mă răzbun, nimic altceva nu-mi trecea prin minte. Parcă se scursese din mine, odată cu transpiraţia, orice strop de raţiune. Devenisem un animal însetat de sânge. Am luat din cuier umbrela cu mâner lung, din lemn. Strângând-o în mâini,

ca pentru-a mă convinge că va rezista presiunii, m-am îndreptat, ca prin ceață, spre canapea. Am văzut figura grăsanului cu doar o fracțiune de secundă înainte de a-i aplica prima lovitură. Arăta ca și cum tocmai aia aștepta să fac. Am aruncat umbrela în perete și m-am îndepărtat de el. Îmi dădusem seama că voia să-l lovesc. Probabil că nici n-ar fi încercat să se apere. Plănuise desigur să mă aducă până în punctul ăla și aproape că reușise, deși nu înțelegeam ce-ar fi putut urmări cu asta. „Ce-i, ți-a pierit curajul? Haide, știi că te vei simți mai bine!” Nu făcea decât să se dea și mai mult de gol. Nu prevăzuse totuși că îmi reveneam incredibil de repede și că fiecare secundă îmi întărea convingerea că singura opțiunea era să mă îndepărtez. Nu știam ce voia să obțină, dar nu intenționam să rămân și să aflu.

Când un animal se sperie, oricât ar fi el de fioros, fuge încotro vede cu ochii. Instinctul îi cere să-și salveze viața. Nu încapă loc de orgolii și altele asemenea. La fel am procedat și eu. Mi-am îndesat în două bagaje voluminoase de voiaj și-un rucsac tot ce mi se păruse de folos, mi-am închis dormitorul (un gest de prevedere inutil, din moment ce individul se descurcase cu încuietorile mult mai complicate de la ușa apartamentului) și-am plecat fără a privi înapoi, de teamă ca mutra lui Johnny să nu mă facă să cedez încă o dată (și definitiv) tentației de a-l snopi în bătaie.

Am înnoptat în primul hotel ieftin unde am găsit o cameră liberă. Mă simțeam ca un copil alungat de acasă.

Luasem cu mine și sticla cu vin. Am sorbit-o până la ultimul strop și, lipsindu-mi experiența unui băutor exersat, ziua următoare am zăcut în pat, incapabil să mă forțez să întocmesc vreun plan sau măcar să-mi vină vreo idee în privința a ceea ce aveam de făcut în continuare. Din fericire, îmi rămânea jumătate din weekend pentru asta.

Mi-a trecut prin minte să plătesc vreo patru-cinci bărbați zdraveni (unde se recrutează astfel de persoane?) care să-l caftească pe Johnny fără nicio milă și să-l scoată cu forța din apartament. Și dacă în felul ăsta doar îl ajutam să-și ducă până la capăt schema? Nu-mi dădeam seama ce voia să obțină într-un final, dar mă adusesese în starea aia de furie c-un scop. Știam doar că individul avea serioase probleme psihice și era lipsit de orice scrupule. Trebuia să evit orice contact cu el. Am renunțat așadar să iau legătură cu proprietarul apartamentului și să-i explic situația (în ideea că împreună puteam scăpa de intrus). Mă convinsesem că era cel mai bine să nu mă implic deloc.

Am reușit să închiriez o garsonieră în blocul de peste drum, de unde aveam posibilitatea să-mi supraveghez c-un binoclu fosta locuință. Intenționam să profit de momentul când l-aș fi văzut pe Johnny ieșind la plimbare ca să mă duc să-mi adun lucrurile rămase acolo, dar până la urmă am renunțat. Atenția mi-a fost atrasă de una dintre noile mele vecine, Cătălina, o profesoară care lăsase în urmă un mariaj nefericit. După câteva întâlniri,

mai întâi timide, apoi tot mai expansive și încărcate de erotism, am sfârșit prin a ne îndrăgosti nebunește unul de celălalt. Numitul Johnny a fost redus la o simplă amintire îndepărtată și lipsită de importanță, laolaltă cu alte detalii ne semnificative ale vieții mele anterioare.

Apoi o vară întârziată și înăbușitoare a copleșit Bucureștiul și într-una din zile mi-am surprins iubita cu bilete la o piscină de lux. Detestam amândoi să ne târâm până la mare și înapoi, laolaltă cu jumătate din orășeni. „Ne vom răsfăța ca niște milionari”, îi promisesem. Am închiriat șezlonguri și am comandat două dintre cele mai scumpe cocktailuri din meniu. Eram oameni simpli, lipsiți de pretenții, și tocmai de aceea ne puteam permite să exagerăm ocazional.

În timp ce ne uscam pe șezlonguri, după o bălăceală îndelungată, mi-a atras atenția o pată mare de lumină, undeva în stânga. Întorcând capul, am observat că era de fapt corpul unui bărbat supraponderal, acoperit de un slip roșu minuscul și cu pielea foarte albă, aproape strălucitoare în lumina soarelui. Îl vedeam din spate cum se îndreaptă spre capătul piscinei unde se aflau trambulinele. La început, chiar și după ce s-a întors cu fața, nu l-am recunoscut. Curiozitatea mă făcea totuși să-l urmăresc în continuare. A măsurat din priviri trambulinele și a-nceput să urce scările celei mai înalte dintre ele. Abia acolo sus, uitându-mă la el în timp ce-și rotea brațele și-și scutura picioarele, pregătindu-se pentru săritură, mi-a revenit în minte mutra aia pe care

mă străduisem atâta să o uit. M-am ridicat de pe șezlong, cuprins de panică. Treceam prin aceeași senzație ca în momentele când, cu luni în urmă, mă pregăteam să sar în fluviu, ca să-l salvez de la înec. Am simțit degetele iubitei strângându-mă de braț. Spunea ceva și, deși nu înțelegeam ce anume, a fost de-ajuns ca să-mi recapăt stăpânirea de sine. N-am schițat niciun gest când l-am văzut pe Johnny plonjând, cu capul înaintea. Când a făcut contact cu apa, ca un butoi umplut cu nisip, nu mi-am putut opri rânjetul de satisfacție. Apa s-a liniștit iar el întârzia să apară la suprafață. Nimeni nu încerca să-l salveze. Priveam scena cu detașare. „Uite!” mi-a atras atenția Cătălina, arătând spre jumătatea piscinei. Johnny aluneca grațios prin apă, cu mișcări sigure și ritmate, ca ale unui înotător cu foarte multă experiență.

JUCĂRII AMBALATE

După o lungă perioadă, aveam pe cineva căruia să-i spun tată din nou, în minte cel puțin, deoarece nu puteam rosti cuvântul, rămânea înăuntrul meu ca un tăciune aprins, reușeam în sfârșit să-i atribui o imagine actualizată celui responsabil de aducerea mea pe lume, sau poate c-a fost mai degrabă un accident, n-a existat niciun fel de responsabilitate din partea lui, avusese grijă să rămână o prezență fugară și întâmplătoare, în puținele ocazii când și-a făcut apariția la ușa casei noastre mă trăgea de urechi și-mi spunea la mulți ani, chiar dacă nu nimerea niciodată în zilele potrivite iar cadourile oferite nu-mi mai erau de folos, trecusem de acea etapă a copilăriei, poate că-ntr-un final a înțeles, fiindcă n-a mai venit deloc, nu lăsase în urmă nicio dovadă a trecerii lui, dacă existaseră poze cu el, mama își asumase misiunea de-a le distruge, păpușile, nescoase din ambalaje, le-am dăruit unor familii de nevoiași, cred că, fără să realizez, încercam să urmez exemplul mamei, să scap de orice lucru capabil să mi-l amintească, așa că anii au trecut și nu m-a mai interesat, el și-a făcut apariția de alte câțva ori, la început o dată pe an apoi la doi și între timp trecuseră patru ani, Și de ce

m-ați sunat, am întrebat-o pe femeia de la celălalt capăt al firului, o nevinovată funcționară care doar își făcea meseria, Sunt niște proceduri standard, mi-a explicat cu amabilitate, cei care ne cer ajutorul completează un formular, sunt întrebați dacă au rude și cum am putea intra în contact cu ele, mă înțelegeți, Da, i-am spus, înțelegeam și mi-am cerut scuze că reacționasem în felul ăla, dar nu mai știam nimic de tatăl meu și fusesem surprinsă, în plus nu eram deloc apropiați, m-a ascultat și m-a aprobat, probabil că avea de-a face cu atâtea cazuri că devenise obișnuință, Tot din cauza regulilor trebuie să vă întreb dacă sunteți dispusă să-i oferiți cazare tatălui dumneavoastră, a spus și nu știu de ce-am ezitat, de ce mi-a fost rușine de-o simplă voce, aș fi putut să-i transmit că devenise problema lor de-acum, că nu voiam să am de-a face cu bărbatul ăla care mă trecuse pe formular ca fiica lui sau poate că doar făcuse un x în dreptul cuvântului fiică, n-are importanță, Trebuie să vă mai întreb dacă aveți posibilitatea să-l întrețineți și dacă sunteți dispusă să o faceți, a continuat femeia, în această perioadă nu avem locuri suficiente și acordăm prioritate cazurilor celor mai grave, Dacă nu-l iau la mine, ce se întâmplă, am amânat să-i ofer un răspuns, fără a-și pierde calmul, femeia mi-a explicat că veneau la centrul de ajutorare foarte mulți oameni, majoritatea bolnavi, lipsiți de prieteni sau rude iar cei sănătoși, ca tatăl meu, erau plimbați de la un centru la altul, pe unde se elibera câte-un loc, ei bine, mi-am spus, își alesese singur stilul

ăla de viață, nu simțeam că i-aș fi fost datoare în vreun fel, probabil că nici măcar nu mi-ar fi acceptat ajutorul, dacă avea nevoie de el nu trebuia decât să ceară, sau nu știu, poate că exista un fel de mândrie care-l determina să păstreze distanța, dar deocamdată funcționara aștepta un răspuns așa că i-am spus Ajung în cel mult o oră, fără nimic altceva, am chemat un taxi, nu voiam să conduc eu până acolo și-n plus câștigam timp să mă gândesc mai bine la întreaga situație, la ce aveam de făcut cât încă mi se oferea posibilitatea să aleg, cel puțin așa voiam să cred, nu țineam cont de această slăbiciune a noastră, a femeilor, de-a ne strădui să-i reparăm pe ceilalți, ceea ce până la urmă nu-i decât o metodă de-a ne complica inutil viețile, într-un fel e vina noastră că ne înconjurăm de situații disperate și ne angajăm în rezolvarea unor cazuri ratate, îmi blestemam slăbiciunea ceva mai târziu, când taxiul gonia înapoi spre apartamentul meu, cu tata uitându-se distrat pe geam și aducând cu sine mirosul ultimelor lui săptămâni de viață sau poate că trecuseră luni de când nu mai făcuse o baie ca lumea și-și schimbase hainele, Faceți o faptă bună, îmi spusese angajata centrului de ajutorare, o femeie mare și cumsecade, exact așa cum mi-o închipuisem, voiam să aibă dreptate, îi repetam cuvintele în gând, fusese nevoie doar de-o privire ca să-mi dau seama că mă înțelegea, era o străină și totuși mă înțelegea de-o mie de ori mai bine ca bărbatul căruia îi deschideam apoi ușa și-i explicam că poate să doarmă pe

canapeaua extensibilă, singurele sunete venite din direcția lui erau niște îngânări primitive și grosolane, Cum îți mai merge, aș fi vrut să mă întreb, Ai un iubit, Te înțelegi bine cu el sau Când ai de gând să te căsătorești, dar cel căruia ar fi trebuit să-i spun tată doar și-a plimbat privirea prin apartament și-a spus Tot singură, hă, dacă și-a propus astfel să mă rănească, îi reușea, n-avea totuși niciun motiv să o facă, nu cu bună intenție, i-am luat apărarea în același timp, Noi doi semănăm nițel, a mai adăugat și-n cuvintele lui s-a simțit un fel de mândrie sau satisfacție, așa cum în ocazionalele vizite de altădată mă numea fetița tatei, m-am abținut să-i spun că de fapt nu existau două ființe mai diferite ca noi, el fusese contraexemplul pe care mi-l luasem în viață și poate că exageram, fiindcă până la urmă îl descopeream în fiecare dintre bărbații trecuți prin viața mea, atunci mi-am dat seama că-l detestam, nu reușisem să-l ignor, așa cum îmi propusesem, mă urmărise în permanență, fără a fi nevoit să-și facă simțită prezența fizică, mergeam pe stradă și-l vedeam de zeci de ori în trecătorii-bărbați care-i purtau imaginea ca niște avatare, în loc de răspuns i-am sugerat să facă un duș, i-am adus un halat din dormitor, era un halat bărbătesc dar s-a prefăcut că nu observă, știa el mai bine cum stăteau lucrurile și nu puteam să-l păcălesc, aveam să rămân o singuratică, la fel ca el, în timp ce pregăteam niște spaghete l-am auzit fluierând în baie, m-am gândit că acea dovadă de veselie n-avea niciun sens și m-am întrebat dacă o făcea

dinadins, pentru a-mi dovedi cine știe ce, i-am băgat hainele în mașina de spălat și l-am așteptat să vină la masă, Prima dată când am întâlnit-o pe maică-ta, m-a hrănit cu spaghete, a spus înainte de-a începe să mănânce, așteptam să mă întrebe despre ea dar n-a făcut-o, își rotea furculița în farfurie, până ce strângea ditamai bulgărele de spaghete și-l îndesa în gură, îi studiam pe furiș chipul de astă dată curat și-i detestam fiecare trăsătură pe care-o descopeream când mă așezam în fața oglinzii, aveam ochii și gura lui, nasurile noastre erau drepte și subțiri, pe când al mamei era mai degrabă rotunjit la bază și minuscul, Tot în publicitate lucrezi, m-a întrebat, Da, sunt director adjunct de doi ani, Câștigi mai bine, a spus cu ironie, Ai nevoie să te ajut cu bani, l-am întrebat după o pauză iar el mi-a aruncat o privire încărcată de reproș, Nu stau la tine mai mult de două zile, mi-a explicat, am venit s-o văd pe-o iubită de-a mea de-aicea din oraș, voiam să-i fac o surpriză dar e plecată din oraș, am aflat că se întoarce-n curând și-atuncea o să stau la ea, nu-mi trebuie bani, am acceptat scenariul ăla fabricat de tatăl meu, ne scutea pe amândoi de alte explicații nenecesare, există momente când adevărul se poate retrage discret în umbră, nu toate bătăliile trebuie câștigate, doar cele decisive, Noapte bună, i-am spus bărbatului de pe canapea, neștiind dacă aveam să-l mai văd a doua zi și această nesiguranță mi-a transmis un calm odihnitor sau poate că într-adevăr, dacă până atunci mă străduisem să nu-i semăn,

Începeam să mă resemnez și să mă accept, să îmbrățișez realitatea în forma ei originală, am dormit cu brațele strânse în jurul burții, de parcă încercam să-mi protejez viitorul copil de mine însămi.

**DISTANȚE
NECLARE**

Cu șaisprezece zile înainte de-a pierde lunga bătălie cu cancerul, Miron, ultimul bărbat al familiei Fabian, părea că se simte mai bine ca oricând. Se observa imediat o revigorare a întregii lui ființe. Până atunci se străduise să mimeze o bună dispoziție excesivă, iar cei din familie făceau același lucru, chiar dacă știau cu toții că jucau niște roluri. Era o minciună, dar una necesară. Poate că-n felul ăsta aveau să păcălească Monstrul. Trebuiau să-și păstreze optimismul.

Sofia, soția lui, tocmai pregătea micul dejun când îl văzu în cadrul ușii, zâmbitor și cu mâna în șold. Scoase un strigăt ascuțit și își lipi palma de piept, pentru-a potoli bătăile accelerate ale inimii. El se grăbi să o liniștească. Îi cuprinse umerii și o sărută pe frunte. „Nu te așteptai la asta, nu-i așa?” Renunțase de ani buni la trezirea matinală care-l caracteriza atât de mult altădată. Susținea că zece kilometri alergați dimineața, înainte de-a porni spre serviciu, aveau să-i prelungească viața cu zece minute. Apoi, avansarea la funcția de administrator al companiei a însemnat, printre altele, un sfârșit al acestei obicei. O perioadă s-a încăpățânat să se țină de

crezul său, mutându-și programul de alergare cu câteva ore mai devreme sau târziu, înainte de culcare. Oboseala l-a obligat să renunțe treptat, până ce alergatul a ieșit complet din viața lui. A dezvoltat, în schimb, alte obiceiuri. Cel de-a nu se da jos din pat, până ce Sofia îi aducea micul dejun, era unul dintre ele. „Mamă, o să-l transformi într-un leneș”, o dojenise Denisa, fiica lor, când aflase. Ea s-a apărat cu argumentul că noua funcție îl storcea de energie, avea foarte multă responsabilitate la firmă și că-și dorea să-i ușureze viața pe cât îi stătea în putință. Nu adăugase și faptul că se simțea oarecum datoră, ca femeie casnică, să facă treaba asta. Pe Denisa o scotea din minți cuvântul casnică. Tocmai de aceea, la treizeci de ani încă mai alerga după o carieră, în loc să-și găsească un soț cumsecade. Fericirea înseamnă momentele petrecute în familie, alături de cei dragi, nicidecum satisfacția profesională. Sofia avea grijă să i-o reamintească aproape de fiecare dată când, printre lungile ore de singurătate, lua câteva guri din sticla de coniac aflată în spatele dulapului cu alimente. Nu știa de ce simțea nevoia să se ascundă. Nu era ca și cum ar fi devenit o alcoolică. Chiar dacă în ultima vreme înlocuia sticlele mai des, n-avea pentru ce să-și facă griji. Se putea opri oricând, fără vreo dificultate.

O surprinse prezența lui Miron, dar mai ales expresia de seninătate și voie bună de pe figura lui. Parcă toate ridurile și paloarea prin care-l îmbătrânise cancerul ar fi dispărut peste noapte. Nu știa ce să creadă. S-ar fi

cuvenit să se bucure sau era încă una din înșelătoriile Monstrului?

După ce încercase s-o liniștească, el se învârtea sprinten prin bucătărie. „Mmm, ce bine miroase.” Lua câte-o bucată de brânză de capră sau ce mai găsea pe tocător și le arunca în gura larg deschisă. Ouăle și feliile de dovleac sfârâiau în tigaia cu aburi. „Așteaptă puțin, că numaidecât e gata”, l-a certat ea. L-a obligat să se așeze pe scaun. I-a văzut picioarele trepidându-i de nerăbdare sub blatul mesei. A pus pe un platou ouăle, dovleceii, castraveții și paharul cu suc de morcovi. Când a trecut pe lângă el, a ciupit-o de fund. I-a privit fața mare și zâmbitoare. „Sunt eu, mami, în carne și oase.” Sofia s-a abținut să spună că ar fi preferat să-i telefoneze doctorului, să-l întrebe dacă schimbarea aia bruscă însemna cu adevărat un motiv de bucurie. Șansele ca tratamentul să dea rezultate erau destul de mici. Nu atât de repede, cel puțin.

Poate că totuși există și miracole, nu-i așa? Vreau să cred, vreau să cred. Redeschise ochii și acolo se afla Miron cel dintotdeauna, ca și cum ultimele luni ar fi fost doar un coșmar din care abia se trezise. Oh, mulțumesc, Doamne, mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! Cu lacrimi de recunoștință rostogolindu-i-se peste obraji, se repezi să-și strângă soțul în brațe. Luat pe nepregătite, el se sufocă din cauza dumaticatului pe care tocmai îl mesteca. Înghiți cu greu și, roșu la față, spuse: „Totul va fi bine, mami.” Emoțiile reținute în ea de

atâta timp îi zguduiră trupul ca o furtună. „Sunt, sunt atât de fe-fericită”, silabisi printre sughițuri. Miron întinse palmele și-i șterse lacrimile. „Haide, potolește-te, că inunzi bucătăria.” Printre hohotele de plâns își făcură loc și câțva hohote de râs neconvingătoare. Se opri brusc, își tamponă fața cu un șervețel și se pregăti să alerge spre telefon. „Oh, trebuie să-i spun Dianei, o s-o chem aici, vom da o petrecere...” Degetele lui i se agățară cu o forță surprinzătoare de braț. „Așteaptă, să nu ne grăbim.” Pentru o clipă, îi dispăruse buna dispoziția. „Da, ai dreptate. Nu e nicio grabă.” S-a așezat pe scaun și l-a privit în tăcere cum înghițea cu poftă alimentele dietetice, de parc-ar fi fost o friptură la grătar. Obişnuiau să-i placă atât de mult adunările cu familia și prietenii de la sfârșit de lună, pe terasa din spatele curții, în mirosul de carne afumată, muzică și vocile pline de veselie.

Exista cu adevărat posibilitatea să-și reia viețile din punctul unde rămăseseră suspendate? De oricâte ori și-ar fi închipuit un asemenea deznodământ, Sofiei tot i se părea incredibil. O umbră de îndoială se încăpățâna să-i dea târcoale. Merita un final fericit, continua totuși să-și spună. Nu ceruse niciodată prea mult de la viață. Se căsătorise din iubire, făcuse un copil. Se mulțumea cu atât. Nu se uita cu invidie în curtea vecinului. Succesul altora o bucura. Multele volume de auto-cunoaștere o învățaseră lucrul ăsta. O modelaseră într-o femeie răbdătoare și tolerantă, obișnuită să aprecieze partea plină a paharului. Într-una dintre rarele altercații avute

În ultimii ani primise reproșul că e lipsită de ambiție. Afirmatia nu o jignise nici măcar pe jumătate cât își închipuise cea care-o formulase, o fostă prietenă căreia încă îi mai trimitea urări de bine cu ocazia sărbătorilor și zilelor onomastice. Dacă Sofia ar fi fost o femeie credincioasă, probabil că ar fi privit boala soțului ei ca pe-o încercare venită de la Dumnezeu. Și-ar fi pus întreaga încredere în puterea divină și ar fi așteptat producerea miracolului. În realitate, nu respingea ideea unei ființe supreme, chiar dacă se născuse într-o familie de atei, ale căror convingeri i-au urmat până-n mormânt.

O minune, își repetă ea în minte. Deoarece, pur și simplu, o merita. Privi cu recunoștință în sus, dar acolo se afla doar tavanul alb și frumos ornamentat, al cărui model îl stabilise chiar ea, după săptămâni de studiere amănunțită a revistelor de arhitectură și design interior.

„Săru-mâna pentru masă”, spuse cu veselie Miron și-și sărută soția pe frunte. Se grăbi să ajungă în camera dressing-ului. Alese unul dintre treninguri de pe raft, îl trase (cu oarecare dificultate) peste corpul slăbit și se privi în oglindă. Reflecția îl făcu să se strâmbe. Schimbă treningul cu altul mai vechi, de pe vremea când încă nu fusese avansat la funcția de administrator și nu începuse să ia în greutate. Se așeză din nou în fața oglinzii, trase de umerii hainei, își îndreptă spatele. Se convinse că arăta cât se poate de bine. N-avea cum să obțină un rezultat mai favorabil deocamdată. Nenorocitul de cancer îl transformase într-un bătrân. Arăta și se simțea

bătrân. Își alungă repede gândurile negre care-i ținuseră companie în lungile ore de insomnii și singurătate.

Sofia, neapucând să-și revină complet din uimire, îl privi șocată cum cobora scările. „Mă duc să alerg puțin”, o înștiință el. „Nu, nu se poate. Ești prea slăbit.” Deodată, Sofia se gândi că soțul ei își pierduse mințile. Monstrul nu-l slăbise nicio clipă din colți. Nebunia îl însuflețise în felul ăla! A fost proastă să creadă într-o minune. „Uită-te la mine, o atenționează Miron și făcu cinci genuflexiuni perfecte, cu spatele drept și brațele întinse. Mă simt nemaipomenit. Voi alerga doar puțin și încet. Am nevoie de aer proaspăt.” Dar expresia de teamă de pe chipul ei rămase neschimbată. „Mă duc să îl sun pe doctorul Crijanovschi.” Pentru a doua oară, simți apăsarea puternică a degetelor lui pe braț. „Ai răbdare până mă întorc. Pe urmă poți să suni pe cine vrei tu. Îți promit că n-ai de ce să te îngrijorezi.” Miron își lipi buzele uscate de fruntea ei și ieși din casă alergând. Își simțea inima gata să explodeze și o ceață groasă i se așeză peste ochi. Încă puțin, încă puțin, se încurajă, simțind cum privirea Sofiei îl urmărea din pragul casei. Imediat ce ajunse la intersecție, o coti la dreapta. Patru, trei, doi, unu... Se ținu cu ambele mâini de stomac și vărsă în verdeața de lângă trotuar un șuvoi de resturi de mâncare și lichid. Efortul îl doborî. Se așeză în genunchi și trupul i se cutremură de câteva ori. Din fericire, nu se mai afla nimeni pe stradă. Își va duce planul până la capăt, indiferent dacă avea să-l omoare. Fiecare celulă a corpului său slăbit, fiecare

tendon, mușchi, vene și tot ce l-ar mai putut servi în lupta asta, nimic nu trebuia cruțat. Observase cât era de ușor să renunțe. Închidea ochii și suferința se pierdea treptat. Un singur pas și marele necunoscut l-ar fi primit cu brațele deschise. Nimicul. Nici chinurile veșnice, despre care citise într-o broșură a bisericii catolice găsită pe noptiera patului de la spital, nu-l speriau mai mult. Ideea de gol, de dispariție i se părea insuportabilă. Se imagina pe sine ca o linie trasată cu creionul iar moartea era guma de șters, trecând repede și nelăsând în urmă nicio dovadă a existenței lui. Doar o foaie albă, bună de reciclat.

Lichidul lăptos din fața ochilor începea să i se subțieze. Redescoperii conturul străzii și pata de albastru de deasupra. Își reglă respirația. Calm. Nu era deloc obișnuit să i se-ntâmplesse așa ceva. După atâta zile de imobilizare, efortul l-ar fi doborât și pe un om sănătos. În timp ce-și trăgea un genunchi în față și se pregătea să se sprijine de el, își repetă în gând numele care-l determinase să coboare din pat. Nico. Ni-co. N-I-C-O. Fusesse o revelație.

Se folosi de ambele brațe să-și împingă trupul în sus. Trase rapid și celălalt picior de sub el. Își recăpătă echilibrul fără dificultate. De-acum lumea înconjurătoare redevenise clară iar el se simțea viu. Se aplecă și scuipă de câteva ori, până ce scăpă de mare parte din gustul amar al salivei. Se puse din nou în mișcare. Nu mai alerga. Ar fi vrut s-o facă, să grăbească lucrurile, dar se forțase deja prea mult.

Dacă voia să reușească, trebuia să-și dozeze energia rămasă. Era o prostie să se forțeze să-și depășească limitele, să se epuizeze complet și să fie găsit inconștient în mijlocul străzii deoarece n-a dovedit suficientă istețime încât să-și controleze impulsurile. Întreaga viață avusese grijă să judece totul la rece, să nu facă nimic fără a se gândi înainte de zece ori. Timpul petrecut să-și programeze fiecare mișcare, să ia fiecare decizie îl scutea de posibilele complicații și supărări. N-ar fi fost niciodată în stare să se aventureze la un drum lung fără să fi studiat înainte fiecare kilometru care trebuia parcurs. Unul dintre coșmarurile care-l chinaseră nopți la rând, în perioada când Sofia îl obliga s-o însoțească în voiaje prin străinătate, îl arunca într-un oraș necunoscut, unde locuitorii vorbeau o limbă ciudată (uneori se exprimau doar prin gesturi) iar el se străduia să-și dea seama unde se află, alerga fără oprire pe străzile scrise cu litere asiatice sau arabe și nimeni nu reușea să-l lămurească, simțea că se sufocă și se trezea tremurând din cauza unei transpirații reci și abundente. „Iar te-ai pierdut?” glumea Sofia. Îl deranja puțin ironia ei. Se rușina de fapt de acea slăbiciune căreia nimănui nu-i mai era cunoscută. Măcar Sofia nu se apucase să le povestească prietenelor despre așa ceva. O aprecia pentru faptul că viața lor intimă rămânea un subiect tabu. De-a lungul timpului, n-a avut surprize în privința ei. Devenise soția echilibrată, discretă și iubitoare la care se așteptase. Mersese direct la sigur, fără vreun risc. Nu însemna că nu o iubise ori că

n-o mai iubea încă. Îi dăruise tot ce și-ar fi dorit de la o femeie. Relația lor amoroasă nu ducea lipsă de condimente. N-avea motive să se plângă. Dimpotrivă, se putea considera foarte norocos. Dar norocul n-avea nicio treabă aici. Și-l făcuse singur, cum s-ar zice.

Miron se sprijini de spătarul unei bănci și rămase câteva minute așa, fără a sta în picioare și-n același timp fără a se așeza, respirând cu regularitate și uitându-se în jur, mai întâi la cerul curat, unde trei vrăbii zburau una după alta, de parc-ar fi jucat leapșa, apoi la verdeața pomilor, la gardurile proaspăt vopsite și la trotuarele recent măturate. Trecuse cel puțin o lună de când stătuse în aer liber, la o asemenea depărtare de casă (numai câteva sute de metri) și mai ales de unul singur. Într-o măsură oarecare, îl surprinse aparenta armonie aflată la o aruncătură de băț de camera lui, de la a cărei fereastră totul părea mohorât și deprimant. Se gândi că perioada cât rămăsese acolo, cu scopul de a nu-și consuma inutil energia atât de necesară în lupta cu cancerul, îi făcuse mai mult rău. Redescoperirea deodată o poftă de viață pe care n-o mai simțise de când o cunoscuse pe Nico.

Ajunse în sfârșit în fața porții. La început nu recunoscuse gardul, din cauza noii culori, un albastru aprins, ca sutele de case văzuse în Jodhpur, unde fusese împreună cu Sofia, înainte de-a primi vestea că era însărcinată. Interpretă ca o ironie faptul că tocmai în momentul ăla se gândea la cele două femei din viața lui, soția și fiica, de parcă acestea s-ar fi aliat împotriva celei

de-a treia. Își trecu palma peste creștetul capului (altădată ar fi părut că-și aranjează părul), gest simulat de fiecare dată când voia să-și îmbrospăteze gândurile. Se înălță pe vârfuri și privi în curte. Așa cum se aștepta, mașina nu se afla acolo. Încă șase ore, cel puțin, George avea să fie plecat la serviciu. N-ar fi bătut în retragere oricum, chiar dacă l-ar fi găsit acasă. Era un funcționar bleg, lipsit de imaginație și orgoliu. Oricine în locul lui și-ar fi dat seama că-l înșală soția. Miron și Nico nu făcuseră un mare efort să se-ascundă iar George se purta în așa fel încât părea că se străduia să nu-i încurce. Venea obosit de la muncă, de multe ori lucra până târziu sau în weekend-uri. Miron ajunsese la concluzia că umbla de fapt prin baruri sau cine știe pe unde, numai să nu-și descopere soția în pat cu altul. Telefona aproape de fiecare dată înainte de-a ajunge acasă. Într-un fel, Miron se gândea cu milă la el. Ar fi vrut să-l urască, dar nu reușea. Ce-ai văzut la individul ăsta, de ce continui să stai cu el? o întrebare pe Nico. Îi spusese că era un om de-o bunătate cum nu mai văzuse la nimeni altcineva. Nu-i neapărat o calitate, replicase el. Dar, în general, nu-l includeau în discuțiile lor. Devenea un simplu obiect de decor, uitat pe un raft unde nici măcar nu te deranjezi să îndepărtezi praful.

Miron se ridică încă o dată pe vârfuri, până ce reuși să apuce cu degetele zăvorul și să-l tragă. Se strecură pe lângă poarta deschisă pe jumătate. Deși mai procedase în același fel de zeci de ori, o emoție puternică îl făcu să

tremure din toate tendoanele. De frică să nu cadă, se sprijini cu spatele de poarta închisă. Boala naibii!, m-a transformat într-un nenorocit de papă-lapte. Se încordă, trase un scuipat spre stânga și gestul ăsta păru să-l încarce cu hotărârea de care-avea nevoie să se pună-n mișcare, să traverseze cu pași mari și siguri distanța până la prispa casei, să-și ridice pumnul și să lovească în ușa din lemn masiv de patru ori, să se dea puțin înapoi și să aștepte cu spatele drept, cu picioarele bine înfipite în pământ. „Hello, șoricico”, îi spuse apoi, c-un zâmbet larg pe figură, femeii aflate în pragul ușii. Profită de paralizia ei temporară și se invită în casă. Nu-i mai păsa dacă-l vedea vreun vecin, dar știa c-ar fi deranjat-o în schimb pe Nico, indiferent de modul în care aveau să se-așeze lucrurile. Ea nu se mișcase din loc. Doar se rotise îndeajuns încât să-l poată privi cu atenție, să se asigure că era cât se poate de real, chiar dacă arăta atât de slăbit, ca o haină intrată la apă. „Tu nu ești normal”, rosti în cele din urmă. Cu aceeași siguranță, Miron se apropie și-și petrecu brațele în jurul ei, o sărută pe frunte și se aplecă, să ajungă la buze. Nico îi lipi ambele palme pe piept și împinse încet, până ce reuși să se elibereze.

– Stai pe canapea și așteaptă-mă. Am nevoie de cinci minute, să fac o cafea tare, să mă dezmeticesc. Vrei și tu una?

– Nu pot, tratamentul...

– Așa e, scuze. Așteaptă!

Înainte de-a intra în bucătărie, Nico privi înapoi, spre silueta bărbatului cufundat în canapea, cu umerii abia depășind spătarul. Pentru o clipă își spuse că era o înșelătorie, că acolo se afla un impostor, nicidecum acel Miron al cărui trup ar fi trebuit să umple întreaga cameră, a cărui prezență s-ar fi făcut remarcată chiar dac-ar fi fost înconjurat de câteva mii de oameni. Umplu o cană cu apă apoi o vărsă în ibric și aprinse focul pe aragaz. Se îndreptă spre raftul unde ținea cutia cu cafea, dar la jumătatea distanței se răzgândi. Merse la frigider, luă o sticlă de vin alb, folosită la gătit, îi scoase dopul și lăsă lichidul să-i alunece pe gât până ce-i dădură lacrimile. Un spasm îi străbătu întregul trup. Nu obișnuia să bea și cu atât mai puțin vin alb. Asta nu o împiedică totuși să ducă încă o dată sticla la gură. Înghiți, se strâmbă, își supse limba până ce gustul amar dispăru aproape complet. Simți cum i se-ncălzesc măruntaiele. Luă cutia de pe raft, numără patru lingurițe de cafea (nu folosea niciodată mai mult de trei), le puse în apa fierbinte, amestecă și așteaptă până când cafeaua se umflă, amenințând să se reverse din ibric. Opri focul, adăugă o linguriță cu apă rece și numără în gând până la treizeci. George îi propusese de nenumărate ori să cumpere o cafetieră, dar o atrăgea ritualul ăsta, devenise ceva ce făcea parte din ea, un obicei la care nu voia să renunțe. De când se retrăsese din ocupația de contabilă descoperise multe lucruri, gesturi sau obiceiuri, idei și gânduri, mici detalii surprinse de-a lungul unei zile

oarecare și-a căror repetiție o aruncase într-un fel de buclă în timp. Trei sferturi din zilele unui an însemna pentru ea o singură zi repetabilă. Miron îi distrusese echilibrul ăsta. Până de curând se gândise la el ca la un salvator, de parcă și-ar fi întins brațele lungi și puternice și-ar fi pescuit-o din apa unde se îneca în tăcere, fără să se zbată, fără a se chinui să se ridice la suprafață și să strige după ajutor. Nici măcar nu știuse că avea nevoie de ajutor. Trebuise să i-o spună el, să-i arate pericolul cu degetul. Pentru o lungă perioadă se convinsese că avea dreptate și-i era mai mult decât recunoscătoare. I se abandonase complet.

Ținând cu ambele mâini cana aburindă, Nico trecu pe lângă canapea și se așează în fotoliul aflat în fața lui Miron. El avea același zâmbet pe figură, un amestec de vinovăție, încordare și voie bună. „Nu vrei să stai lângă mine?” o îndemnă, mângâind cu palma buretele canapelei. Dar avea nevoie de un obstacol între ei (măsuța de cafea), așa că-l refuză. Se lăsă pe spate, își încrucișă picioarele și continuă să țină cana în mâini, mai mult ca să aibă o ocupație, să o poată folosi ca pe-o scuză în caz de nevoie.

– Ei bine?

– Nu ne-am mai văzut de-o jumătate de an. Asta-i tot ce poți să-mi spui?

– La ce te așteptai?

– Nu știu. Poate ce mai faci sau cum o mai duci, mă bucur să te văd, chestii de genul ăsta.

În ciuda atitudinii defensive, tonul lui rămase neutru, puțin ironic. Dar era obișnuită.

- Mă îngrijorează, de fapt, să te văd aici.

- De când m-am îmbolnăvit, nu mai știu nimic de tine.

Niciun mesaj, cât de simplu...

- Ai venit ca să-mi faci reproșuri?

- Nu. Adevărul e că mi-ar fi plăcut să te văd, măcar o singură dată.

- N-aș fi suportat eu să te văd așa. Aveam nevoie de liniște, aveam nevoie să mă gândesc la mine.

- Dar la noi, la noi nu te-ai gândit?

- Nu mai exista noi. Aveai nevoie de familia ta și ei aveau nevoie de tine.

Îl vedea cum se împuținează și mai mult. Umerii păreau să i se surpe în timp ce se apleca să-și sprijine coatele de genunchi. Nico se uită în cană apoi sorbi din cafea.

- Toată perioada asta a fost un chin. Nu mai suport, nu mai rezist să le văd mutrele alea prefăcute. Și nevastă-meă și toți ceilalți, râd și fac glume, se poartă ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Nici nu zici că am cancer, parcă li se pare că m-am pricopsit mai degrabă cu o simplă răceală și se feresc să discute despre așa ceva, până și afurisitul de doctor, cu rânjetul și cu bancurile lui, lua-i-ar dracu', pe fiecare-n parte!

- Nu vorbești serios, ești supărat. Sigur că nimeni nu-și dorește decât să te faci bine.

- Până și George?

Îi înfruntă privirea.

- Ce legătură are el?
- Și el își dorește să mă fac bine?
- George nu te urăște. Chiar dacă te-ar urî, tot n-ar vrea să te vadă...

- Să mă vadă mort?
- Să te vadă suferind în felul ăsta.
- Bunul, drăguțul de George.
- N-ai niciun drept să vorbești așa despre el.

Miron rămase o vreme cu fruntea plecată. Îi vedea spatele încovoindu-i-se la fiecare inspirație.

- I-ai spus despre noi?
- Ce motiv aș fi avut?
- Nu crezi că știe, totuși?
- Dacă știe, are prea mult bun-simț ca să mă întrebe.
- Eu nu l-aș numi bun-simț. E vorba mai degrabă de lașitate.

Se gândi că i-ar fi putut arunca în față cafeaua. Nu voia să-i suporte comportamentul ăla mitocănesc, oricât de bolnav ar fi fost.

- Dacă ai venit să mă jignești, poți să pleci. De fapt, poți să pleci oricum.

Pentru a-și întări cuvintele, se ridică în picioare. Dar el nici măcar nu-și mișcă poziția. Doar își ridică spre ea fața plină de vinovăție.

- Iartă-mă, șoricico, sunt doar supărat că n-ai mai vorbit cu mine deloc.

- Până la urmă, ce dorești?
- Ții minte că planificasem să mergem în Valparaíso?

Se gândi în primul rând la cât de diferit suna vocea lui, în comparație cu timbrul puternic și clar de altădată. Încercă apoi să-și reamintească ce însemna numele ăla. Era un oraș, desigur, dar de unde? Când discutaseră despre el?

– Valparaíso, din Chile.

A, da! Nu o surprinse faptul că-i fusese atât de greu să-și dea seama despre ce era vorba. Într-una din discuțiile lor, remarcaseră cât de mult îi plăcea soției lui, Sofia, să călătorească, pe când ea nu vizitase decât două orașe din Europa, în timpul adolescenței. Alege o destinație, oriunde vrei tu, și o să te duc acolo, o îndemnase Miron. Iar ea a spus simplu, fără a sta pe gânduri, Valparaíso. Cu puțin înainte dăduse pe internet de o poză a orașului, cu clădirile vopsite în culori vesele, și poate deoarece, cu doar o zi în urmă, văzuse un documentar despre reîncarnare care-i lăsase o impresie puternică, avusese senzația că i se părea foarte cunoscut orașul ăla din Chile, deși până atunci nici nu știa că există. Așa că fusese mai mult o prostie de moment. O joacă. Mai târziu, de fiecare dată când Miron readucea în discuție călătoria, în loc să-i spună că n-o încânta de fapt zborul de peste cincisprezece ore, că nimic pe lume nu merita un asemenea efort, cu atât mai puțin un oraș ales la întâmplare, continua să-l amâne de fiecare dată și-n același timp nu-și dorea să renunțe complet, chiar dacă după o scurtă perioadă ajunsese la concluzia că reîncarnarea însemna o fabulație la fel de naivă ca zecile

de alte variante ale vieții după moarte și tocmai gândul ăsta din urmă o reținea să se lase purtată spre orice destinație a cărei distanță presupunea să o parcurgă stând într-un tub de tablă prevăzut cu aripi și motoare, un aparat construit de oameni iar despre oameni se știe că sunt supuși greșelilor, așa că până la urmă frica învingea curiozitatea, dar nu chiar de tot, deoarece Valparaíso continua să facă parte din aventura lor, a ei și-a lui Miron, un detaliu semnificativ tocmai prin aparenta-i micime. De astă dată, totuși, nu mai exista niciun motiv să continue.

– Nu cred că reușeam să mergem vreodată acolo.

– Am avut mereu totul pregătit. Trebuie doar să fac rezervările pentru bilete și cazare. În rest, fiecare detaliu e trecut în agendă. Ce merită să vizităm, unde găsim cele mai bune meniuri, am pregătit și câteva surprize.

Vorbește la prezent, remarcă Nico. Fiindcă nu știa cum să-i răspundă, luă o gură de cafea. Observă cum ideea călătoriei părea să-l fi însuflețit. Simți impulsul să se ducă și să-l strângă în brațe, dar își dădu seama c-ar fi făcut-o doar din milă. Faptul că se gândea în felul ăsta la el, că descoperirea cum pasiunea de altădată se risipise complet, îi aducea o liniște interioară pe care doar crezuse c-o avusese până atunci. A fost nevoie să-l vadă acolo, pe canapeaua ei, murind sau mai degrabă încercând să fugă de moarte, ca să ajungă la concluzia fermă că într-adevăr aventura lor nu însemnase nimic, că fusese doar o nebunie de moment. O confuzie, da,

nimic mai mult. Îi părea rău pentru el, dar totodată nu-l putea ierta că profitase de slăbiciunile ei și-o sedusese. Nu-și dorea decât să-l determine să plece.

- Cum rămâne cu familia ta? l-a întrebat, ca să câștige timp de gândire.

- O să divorțez. Imediat ce ne întoarcem, găsesc un avocat priceput și aranjez să închei totul rapid și fără dificultăți.

- Imaginează-ți ce ar însemna asta pentru Sofia.

- Mi-am pierdut prea mult timp din viață gândindu-mă la binele altora și mai puțin la al meu. Va supraviețui.

- Dar tu, tu vei supraviețui?

- Dacă te am pe tine, nu mă va opri nimic. Vreau să trăiesc, vreau să te iau de soție și să te fac fericită.

Se ajunsese prea departe și trebuia să-i pună capăt. Nico depuse cana pe măsuță și adoptă o atitudine defensivă.

- Uite ce-i! Eu sunt fericită acum. Îl iubesc pe George și nu voi divorța de el. Nu știu cum de ți-au intrat toate astea în cap, dar e doar o fantezie. Vreau să te întorci la familia ta, să uiți de mine. Îți doresc să te însănătoșești. Ai face bine să pleci, nu mai avem ce altceva să ne spunem.

Era aproape la fel de surprinsă de hotărârea din vocea ei pe cât părea Miron de cuvintele rostite. Rămase câteva momente încordat, cu umerii împinși în spate, pregătit de-o contraofensivă. Apoi se prăbuși complet, de parcă toate oasele i s-ar fi frânt în același timp. „Mă omori”, i s-

a părut lui Nico că l-a auzit spunând, dar nu va fi sigură niciodată, poate că fusese doar un oftat interpretat de ea astfel, dintr-un sentiment de vinovăție. Sau poate că acuzația se auzise cât se poate de clar iar remușcările apărute mai târziu aveau s-o reducă la un simplu oftat. Deocamdată însă un singur gând o preocupa pe Nico, și anume cum să-l scoată din casă pe bărbatul ăla cufundat în canapea, neafișând intenția de-a pleca de bunăvoie. Merse până la ușă și o deschise. I se părea suficient de sugestiv. Dar el continua să zacă acolo și să privească prin covorul plușat și dincolo de parchetul din lemn masiv, înspre o negură fără sfârșit. Abia când tuși, mai întâi discret apoi cu putere și prelung, fără a se clinti din pragul ușii, îl văzu cum revine la realitate.

Miron se folosi de brațe ca să-și împingă trupul în sus. Genunchii îi tremurau și se rugă să-l poată susține, măcar până ajungea în stradă. Ce avea să se-ntâmpile pe urmă nu-l mai interesa. Căteia, i se adresă în gând, ești o căteia nerecunoscătoare! Făcu tot posibilul să nu se uite în direcția ei și să nu-i arunce cuvintele alea în față, chiar dacă le merita atât de bine. Când se dezechilibra și-i simți atingerea degetelor – fiindcă se grăbise să-i ofere ajutorul – se feri ca și cum ar fi fost construită din fier încins. Fu inundat de o hotărâre subită de-a continua să lupte, să supraviețuiască, măcar pentru-a le face în ciudă ticăloșilor care se așteptau să-l vadă crăpând într-un moment sau altul. Avea să le demonstreze că rămăsese bărbatul puternic dintotdeauna. Oho-ho, o să le-arate el!

Ducă-se naibii cu toții. Ștoarfa de Nico, cum și-a permis... Nu mai văzu nimic în fața ochilor.

În același timp își făcea intrarea pe poartă George. Scăpase de la serviciu ceva mai devreme și avea brațele încărcate cu preparate pentru grătar și cutii de bere. Voia să sărbătorească, împreună cu soția lui, o recentă mărire de salariu. Când o descoperi în fața casei, aplecată peste trupul unui bărbat, zâmbetul îi dispăru de pe figură. Șocul nu-l determină totuși să scape ceva din brațe și nici nu-l ținu multă vreme pe loc. O viață trăită în calm îl ajuta să reacționeze cu stăpânire de sine în orice situație, oricât de provocatoare. Se apropie și depuse cu grijă pachetele pe prispă. Nico îl privea încurcată. Obrajii îi roșiseră, dar nu atât din cauză că fuse surprinsă în felul ăla cât din cauza efortului de a-l susține de subsuori pe bărbatul așezat în fund, cu o privire răătăcită. Îl recunoscuse imediat, deși arăta foarte diferit de când îl văzuse ultima dată. „A venit până în vizită și acum voia să plece și nu cred că mai poate, i-a explicat Nico. E foarte slăbit.” Asta remarcase și el. Omul nu părea în stare să facă niciun pas de unul singur. Cumva reușise totuși să ajungă până la casa lor. Își imaginase uneori cum avea să se deruleze o posibilă confruntare cu el, dar nimic nu l-a pregătit pentru așa ceva. Descoperi cu surpriză satisfacția de a-l privi cum se stingea încet, pe pavelele recent înlocuite din curtea lui. Se muștră imediat, cu sinceritate. Nimeni nu merită o asemenea soartă. „Știu unde locuiește. O să-l duc până acolo cu mașina, nu cred că mai poate merge.”

Nico încuviință cu o mișcare a capului. Trăsăturile i se relaxaseră. Faptul că nu descoperea pe chipul ei vreo urmă de vinovăție îl ajută pe George să-și păstreze simțul practic. Aveau să discute mai târziu despre asta sau puteau uita că s-a întâmplat. Era un deznodământ mai mult decât satisfăcător.

Se aplecă să-l ridice pe Miron. Nu-și dădu seama dacă întâmpină rezistență sau pur și simplu se dovedea a fi mai greu decât își închipuise. „Va trebui să mă ajuți puțin. Te duc acasă.” I-a văzut maxilarul încleștat și privirea devenită deodată lucidă și încărcată de aversiune. Dar nu i s-a împotrivit. Își petrecu brațul drept pe sub subsuoara lui și-l cuprinse de mijloc. Îi susținea aproape întregul trup, lung și slăbănog. Se puseră încet în mișcare. Se simțea ca și cum ar fi cărat un schelet. „Hai, ușurel, îl încurajă, nu e nicio grabă.” Degetele lui Miron i se înfingeau în umăr, cu o putere nebănuită. Nu-și dădea seama dacă o făcea pentru că avea nevoie de mai multă susținere sau pentru a-i demonstra cine știe ce. Durerea devenise pregnantă, dar avea să continue să strângă din dinți și să arate că nu-l deranjează, indiferent dacă simțea că i-ar fi putut disloca umărul. Nico se întorsese în casă și probabil că-i urmărea de la fereastră.

După alte câteva minute interminabile trecură de poartă. Îl sprijini pe Miron de mașină, până ce deschise portiera și dădu scaunul mai în spate, apoi depuse ceva efort până să reușească să-l instaleze înăuntru. Se gândi că se încorda dinadins, ca să-i îngreuneze treaba, dar

desigur că de vină erau doar încheieturile înțepenite. Voiau să scape mai repede unul de celălalt. Înainte de-a învârti cheia în contact îl văzu pe Miron cum se chinuia să spună ceva. Așteptă în jur de zece secunde, cu auzul încordat. Ajunse până la el doar un sunet asemănător cu desfacerea unei sticle cu vin fermentat. „E în ordine, nu te forța”, îl sfătui și apăsă ușor pe accelerație. Se gândi încă o dată la cât de mult așteptase momentul ăsta. Într-un fel sau altul plătim pentru greșelile noastre. Avusese răbdare. N-avea cum să se bucure pentru felul în care-și primea Miron pedeapsa, dar nici nu-l compătinea. Știa că, dacă ar mai fi existat vreo vlagă în el, confruntarea aia ar fi decurs cu totul altfel. Observă cum acesta îl fixa cu dușmănie. Nu merita să fie tratat astfel. Nu după câtă înțelegere dăduse dovadă. Ar fi putut, de exemplu, să-i facă o vizită Sofiei și să-i vorbească de aventura soțului ei. Doar gândul că era ceva trecător l-a determinat să îndure și să aibă răbdare, să nu ia decizii pripite. Nu există căsnicii perfecte. Nico făcuse o greșeală, dar se putea repara. Era în stare să o ierte, cu condiția să fie singura abatere de genul ăla. Readucerea aminte a faptelor îl făcu pe George să resimtă aversiune pentru bărbatul de lângă el. Rosti în sfârșit cuvintele păstrate de atâtea vreme în minte: „Cred că până la urmă trebuie să-ți mulțumesc. După cele întâmplate, relația mea cu Nico a devenit mai puternică. Am ajuns să ne cunoaștem mai bine. Sexul e mai grozav ca oricând...” Nu va avea ocazia să enumere restul beneficiilor apărute în căsnicia lui.

Mașina prinsese viteză. Adunându-și toate forțele împrăștiate prin corp, Miron se smuci de pe scaun și se agăță cu mâinile de volan. „Futu-ți!” reuși să-și audă glasul, acompaniat de strigătul de surprindere și disperare al lui George și urmat de scârțâitul roților și-a tablei frecate de asfalt. Își pierdu cunoștința înainte ca mașina, după o rostogolire în lateral, să se izbească de stâlp și cioburile să-i taie pielea de pe față. Va trebui să se mulțumească doar cu scena improvizată de imaginație a unui George propulsat prin parbriz și împrăștiat pe șosea, cu membrele contorsionate și capul roșu și lichid. „A murit?” vor fi primele lui cuvinte când se va trezi, cu surprindere, pe patul de spital, unde va continua să creadă, până la ultima suflare, că va avea să plece pe propriile picioare, spre un alt început.

NEGRU

OPAC

Muu dincolo de iarba naltă și peste deal iar tata la fiți atenți se-aude din hârtoapă, și ne repezim după el cu toții, eu și cu unchiu Pavel și cu nea Mircea.

Ajungem sus pe coamă, vântul suflă cu putere ne umflă hainele și colo jos, cu picioarele dindărăt vărâte-n nămol, stă vaca și geme cu ochii mari și uzi.

Începem să coborâm iar mai nainte nea Mircea Ușurel cu grijă că terenu-i alunecos și-atâta ne mai lipsește să aterizăm vreunu în mlaștină.

Ne ținem cu mâinile de buruieni când ne dăm la vale, împingem cu tălpile în pământul moale. Balta miroase a iarbă acrită și-a putreziciune.

Ajungem pe mal, ne strângem lângă vacă, eu o mângâi cu palma pe gât iar tata Gata fetiço nu mai sta speriată te-om scoate noi cumva din buclucul ăsta.

Unchiu Pavel își desface sfoara de pe umăr, înfășoară unul din coarnele de la vacă de două ori, face nod, întinde și-nfășoară cornul celălalt și vine cu sfoara îndărăt între ele și fix la jumate mai face un nod, prinde sfoara cu amândoi pumnii, se opintește și trage.

Vaca Muu și unchiu Pavel O să țină păcat că n-am luat una mai lungă aș fi putut să mă urc în sus pe coamă că acolo terenu-i mai bun și voi ăștialalți împingeați de-aicea, și nea Mircea Ne-om descurca și-așa, și tata Dă-i sfoara băiatului să ghideze el animalul noi o să trebuiască să ne forțăm s-o scoatem din nămol pe urmă treaba o să fie ușoară.

Unchiu Pavel mă trage lângă el, îmi ține mâna stângă întinsă, trece sfoara împrejurul ei și mi-o pune în palmă și tata S-o ții bine să nu-i dai drumul orice-o fi în tine stă toată nădejdea, și se așează într-o parte lângă vacă, unchiu Pavel în partea cealaltă iar nea Mircea Și na că mie-mi rămâne curu mă gândesc să nu-i vină tocmai în momentul ăsta să se balege că n-o să mă mai primească nevasta să dorm în casă.

Nu se duce până la dosul vacii că acolo s-ar cufunda în noroi, dar intră orișicum până la genunchi, se strâmbă din gură și tata Sînteți gata haideți la trei tragem cu toții cât putem de tare.

Unu, strâng bine de sfoară și știu dinainte că n-o să-i dau drumul chiar de mi-ar smulge mâinile din umeri, Doi, tustrei s-au sprijinit cu palmele și cu umerii în trupul vacii, Trei, le-aud icnetele și vaca Muu, se luptă și ea.

Mă-mping cu picioarele și țin capul pe spate când trag și trag și trag, nu știu dacă ne mișcăm, pământul fuge sub tălpi, trebuie să le duc mereu înapoi să mă opintesc, sfoara alunecă puțin câte puțin pe piele și ustură dar strâng din dinți.

Dârdâi cu totul și când simt că nu mai pot, mă dor degetele, tata Ho i-ajunge.

Unchiu Pavel înjură, nea Mircea înjură, vaca se vaită pe limba ei, am dungi roșii arzătoare pe mâini în sus până la coate.

Aș da să mă întind pe jos dar nu vreau ca ei să mă vadă, nu o să-i las la greu, iar tata S-a urnit vreun centimetru, și nea Mircea se uită-n jos Cam juma de palmă, și unchiu Pavel O să ne-apuce miezul nopții în ritmul ăsta hai să mergem mai bine după un cal și-o sfoară mai lungă, și din nou tata Până găsim calu și venim înapoi s-ar face noapte oricum și-ar înghiți mlaștina cu totul vaca haideți trageți aer în piept și să facem încă o-ncercare.

Mi-aduc aminte cum spuneau unii că acolo-n mlaștină s-ar ascunde un balaur, că atuncea când iese la suprafață lasă dâre adânci în pământ și groase cât doi viței grași puși unul lângă altul, că cic-ar sta ascuns și-o să se-arate doar la sfârșitul lumii, că-n momentul ăla când o să-l vadă careva, gata, nu mai există scăpare, ne-așteptă judecata de-apoi.

Nu mă sperie pe mine povești de-astea, poate mai nainte da, dar de-acuma sunt aproape bărbat și-mi trec sfoara între dungi roșii de pe mâini, aștept semnalul și până să mă gândesc înc-odată la balaur tata strigă Trei.

Mă trag pe spate, dau din picioare închid ochii aud dinții cum îmi scârțâie în gură și deodată nu mai simt nimic, doar așa o răceală pe spate și-un gol în jur.

Deschid ochii și văd că stau întins pe spate, aud pe cineva cum strigă și vaca mereu Muu, nu se oprește.

Mă ridic și de-acum vaca e pe jumate în mlaștină, dă din picioare se scufundă încet, apa neagră și groasă ca smoala îi urcă până la gât și trece dincolo de coarne, o copită se mai zbate în aer și pe urmă nimic.

Mlaștina rămâne nemișcată cu o pată rotundă și neagră aproape de margine, restul e verde și maro.

Tata stă în fund lângă mal cu capul între genunchi și unchiu Pavel stă aplecat de spate cu palmele pe picioare.

Mă duc lângă ei, unul în dreapta și celălalt în stânga și Unde s-a dus nea Mircea, și unchiu Pavel se uită țintă la pata neagră dar nu deschide gura.

RECONSTITUIRE (FIȘĂ DE ARHIVĂ)

MARTORUL I. Că parcă m-ar interesa pe mine dacă m-ai crede sau nu. Degeaba-mi spui ce-a jurat cutare sau nu mai știi cine. Eu am obiceiul meu, de mai bine de zece ani. La cinci jumate, fără niciun minut în plus, trezirea. N-am nevoie să pun ceasul să-mi țârâie. La fel se-ntâmpla și când lucram la cooperativă. Trebuia să fac naveta. Două ore dus și altele două întors. Dar n-am întârziat niciodată. I-ai putea întreba pe vechii mei șefi de echipă, oameni corecți și serioși, dacă te interesezi și-i mai găsești în viață. Erau mai tineri ca mine, dar acuma nu mai există regulă, mor oamenii de tineri, ca muștele, uite-așa, fără motiv, ceea ce nu se auzea înainte decât foarte rar. În zilele astea se duce omul la doctor și ăla îl trimite acasă fără să-l cerceteze cum trebuie. Stres, îi zice, toate ți se trag de la stres, ia-o mai ușurel, odihnește-te. Dacă nu poți să dormi, e de vină stresul. Dacă îți ies bube pe piele, e de vină stresul. Dacă te doar stomacul și n-ai poftă de mâncare, ai ghicit, tot stresul e de vină. Boala secolului, ce mai!

Na că mă ia gura pe dinainte. Dumneata poți să-mi pui pauză, nu mă supăr. Cred și eu că ai avea altceva mai folositor de făcut decât să asculți la ofurile unei bătrâne.

Îți spuneam că eu la șase am văzut-o chiar acolo, dinaintea blocului, și pot să depun mărturie pentru asta. Am observat-o imediat. Nici n-aveai cum altfel. Așa femeie tânără și frumoasă, înveșmântată toată-n alb și trează la ora aia. Dădea târcoale de colo-colo, nu-și găsea deloc liniștea. M-am întrebat ce problemă o fi muncit-o. Că se citea pe fețișoara ei cât era de disperată. Parcă voia să facă ceva și nu știa cum. Vedeam cât de încruntată se ținea când pășea cu fruntea aplecată. O vedeam bine, chiar dacă ai crede că-i o distanță prea mare pentru cineva de vârsta mea. N-am avut niciodată nevoie de ochelari. Îl moștenesc pe tata. A trăit până la nouăzeci de ani și până-n ultima clipă îi băga mamei ața în acul de cusut fără vreun efort. La puțină vreme s-a prăpădit și ea. Nu putea să se descurce fără ajutorul lui și s-a mâhnit prea mult. Când o viață întreagă o petreci lângă cineva, ți-e greu să te dezobișnuiești și să începi să trăiești de unul singur. Asta te poate omorî, oricât de bine te-ai ține cu sănătatea. Al meu s-a prăpădit de tânăr, așa că poți spune cumva c-am avut noroc. Accident de aviație. Tocmai ce-l promovaseră...

Așa, domnule, trage-mă de mânecă. Nu-i cu supărare.

Și ziceam că se-nvârtea tânăra femeie pe-acolo și din când în când se oprea în fața blocului și se uita țintă la el, de parcă era gata să-și facă curaj și să intre. Dar imediat

o lua de la capăt. Dacă eram îmbrăcată coboram să o-ntreb ce o necăjește. Sfatul altuia poate fi de ajutor în cazurile astea. Și acuma îmi pare rău că n-am făcut-o.

La șase și-un sfert fix s-a mai uitat o dată la bloc, a tras aer în piept și s-a apropiat de ușă. Avea cheie.

MARTORUL II. Din păcate, nu am cum să fiu absolut sigur. Îmi duceam copiii la școală. Putea fi oricât între șapte și șapte treizeci. Mai mereu uităm câte ceva sau unul din copii se trezește că are nevoie urgentă la toaletă. Se întâmplă numai când soția lucrează în schimbul trei și mă ocup eu de treaba asta. Dacă s-ar fi aflat ea în locul meu, v-ar fi spus cu precizie maximă când ar fi văzut-o pe femeia aceea. Chiar are atât de multă importanță? Am înțeles că faptele sunt cât se poate de clare. Nu știu în cel fel v-ar mai putea ajuta declarația mea. A trebuit să mă învoiesc de la serviciu ca să ajung aici. Nu era momentul cel mai potrivit. Dar, în fine, dacă insistați...

Am auzit-o pe fetiță, pe Ana, țipând. Ieșise pe scară. Am crezut că s-a lovit. M-am dus repede și acolo stătea femeia. Se uitau una la alta și păreau la fel de speriate. Mai târziu, Ana mi-a spus că a crezut că era o fantomă. Arăta ca una. Dacă-aș fi dat deodată așa peste ea, fără să mă aștept, cred că m-aș fi speriat și eu puțin. Îmbrăcată toată în alb și cu părul lung și împrăștiat. Chiar părea scoasă dintr-un film de groază. I-am dat bună dimineața și nu știu dacă mi-a răspuns. O fi șoptit ceva în timp ce urca scările mai departe, de parcă nu s-ar fi întâmplat

nimic. Părea fixată pe ceva. Se uita prin noi, parcă nici n-am fi existat. Aia mică și-a revenit cu greu din sperietură. A dormit greu noaptea, lângă maică-sa.

MARTORUL III. Că doar n-a fost o fantomă. Eu nu cred în bazaconii de-astea. În plus, a lăsat urme pe jos, după ce tocmai dădusem cu mopul. Nici nu și-a cerut scuze, nici nimic, a trecut așa, ca bezmetica. Mi-a venit să strig după ea, să-i atrag măcar atenția că nu e frumos să-ți bați joc de munca altuia. Așa trec unii și în viață, fără vreo jenă. Calcă pe alții în picioare. Nu mă supăr eu de obicei din atâta, dar uneori știți cum e, o picătură în plus și gata, ți le-amintești pe toate.

Ora? Cam opt fără douăzeci. La fix termin mereu și mai aveam un singur etaj.

MARTORUL IV. Pe scurt. Nu am nimic important de spus. Ora șapte fără opt minute, da. Eram în întârziere. Am trecut pe lângă ea fără să îi acord atenție. Pierdeam autobuzul. Am recunoscut-o din descrierile celorlalți. Mai mult de atât nu știu.

MARTORUL V. Ar fi trebuit să-i înfig eu mâna în păr, așa cum aveam de gând, și nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate astea. M-ați întrebat mai devreme cât era ceasul. Două-trei minute peste ora opt. Încuiam ușa când mă pomenesc izbită într-o parte, mai-mai să mă întindă pe podea și să-mi și scrântesc vreun picior. Neghioaba

stătea în loc și se uita la mine ca la felul zece. Ce-i cu graba asta? am întrebat-o. De ce nu te uiți pe unde mergi? Așa poți să ologești pe careva pe viață. Și doar stătea și se uita. M-am gândit că o speriasem, că o luasem prea tare și că nu intenționase până la urmă să dea peste mine. Se mai întâmplă. Așa că m-am calmat, chiar am făcut o glumă, cum că am scăpat întreagă și nu va fi nevoie să-mi plătească pensie alimentară. Neghioaba, nimica. Nici păs. Ca și cum ai vorbi c-un tablou. Am încercat să nu mă enervez. Lumea e plină de idioți. Mi-am încuiat ușa.

MARTORUL VI. Primul pacient îl aveam programat la nouă. Așezam câteva cute pe care le observasem într-un colț al canapelei. Atunci s-a auzit primul strigăt. Pe moment nu l-am băgat în seamă. Nu era ceva chiar neobișnuit. În general mă refer, deoarece rareori se auzea vreun zgomot de genul ăsta prin zonă. Tocmai de aceea am ales să-mi stabilesc biroul acolo. Nu este bine să existe niciun fel de distragere în timpul ședințelor, mai ales după ce reușești, în sfârșit, să-ți transporti pacientul într-o stare de profunzime unde se distanțează de tot ce-l înconjoară. Nu-mi propun totuși să vă plictisesc prin asemenea explicații inutile.

Când s-a repetat strigătul, am încercat să îmi dau seama de unde provenea. Tonul fusese prea slab ca să realizez că era de fapt o exclamație de spaimă, altfel nu aș fi pierdut vremea și aș fi telefonat imediat la poliție. Înainte aveam biroul în apropierea Universității și niște

tineri au închiriat apartamentul de deasupra. Știți cum sunt tinerii. Nu le condamn în niciun fel excesele, dar obiceiurile lor îmi dădeau ședințele peste cap. Ajunsesem să sunt des la poliție. Se făcea liniște o vreme, apoi o luau de la capăt. M-am gândit că se întâmpla și de astă dată la fel. Chiar dacă am avut grijă să caut un spațiu cât mai departe de universități și licee.

Strigătele se întetiseră și ieșisem pe scară, ca să depistez de unde veneau. Luasem deja decizia să sun la poliție, dar mi-ar fi convenit mai înainte să știu împotriva cuiva făceam plângerea. Poate că se dovedea a fi doar un caz excepțional și se putea rezolva cu un simplu avertisment venit din partea mea.

De-acum nu se mai auzea niciun sunet și mă pregăteam să renunț. Trebuia oricum să îmi sosească pacientul, dintr-un moment în altul. Mă aflam în dreptul apartamentul patruzeci și trei. Ușa s-a deschis brusc și abia dacă am reușit să fac un pas într-o parte. O femeie a trecut repede pe lângă. S-a oprit câteva clipe și și-a întors fața spre mine. Avea o expresie imobilă, dură, ca a unei statui grecești. Privirea ei parcă m-ar fi fulgerat. Era privirea cuiva care tocmai înfăptuise ori văzuse ceva oribil. Cred că o șocase și pe ea ceea ce tocmai făcuse. Nu ne credem în stare de fapte odioase și când ajungem să le comitem nu ne vine deloc ușor să acceptăm asta. Să nu uităm că până la urmă suntem animale iraționale. Instinctul se află acolo, bine înrădăcinat în noi, nu a fost șters de miile de ani de evoluție. Eu îi cred pe oameni în

stare de orice. Tocmai de aceea nu m-am lăsat copleșit de situație. Femeia a coborât scările, fără să se grăbească. Se mișca ușor, ca și cum ar fi plutit.

M-am întors către apartament. Știam că ceva rău se întâmplase acolo. Aveam doar nevoie de o confirmare. Ușa stătea întredeschisă. Am împins-o cu grijă. Am văzut trupul soției, întins lângă canapea. Picioarele soțului se vedeau ceva mai încolo, pe jumătate ieșite din baie. I-am cunoscut vag. Câteva schimburi de saluturi, de complezență. Îmi făceau impresia unui cuplu reușit.

M-am întors în birou și am sunat la poliție. Dacă doriți, vă pot ajuta să faceți un portret-robot al femeii. Am o memorie vizuală foarte bună. Încă o mai căutați, din câte am aflat. Nu se poate să se fi evaporat pur și simplu. Mi-e teamă să nu își fi luat viața la rândul ei. Se întâmplă destul de des. În locul dumneavoastră aș începe să inspectez apele Dâmboviței. Îndrăgostiții au tendința să prefere dramatismul. Presupunând, bineînțeles, că avem de-a face cu o crimă pasională. Toate faptele par să indice faptul acesta. Dar știți dumneavoastră mai bine cum să vă faceți treaba.